

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

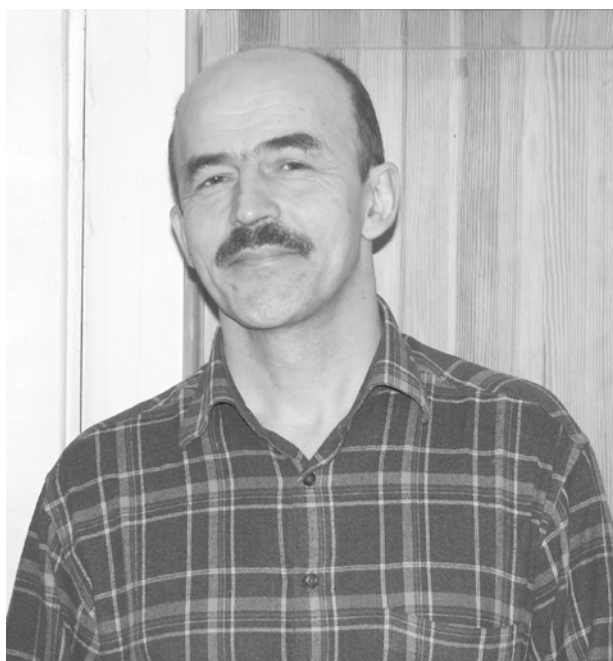
LATVIEŠU TAUTAS IZDZĪVOŠANAS VĒSTURE

Saruna ar amatnieku, antiglobālistu **Normundu Vīru**

DDD: *Latviešu tauta visu laiku ir bijusi spiesta cīnīties par savu izdzīvošanu. Vai šobrīd ir kaut kas mainījies, vai varam teikt, ka esam brīva un neatkarīga nācija?*

Normunds Vīrs: Esmu pārliecināts, ka nekas nav mainījies. Genocīds pret latviešu tautu turpinās, tiekam mērķtiecīgi iznī-

Manuprāt, plāns pakļaut Latvijas valsti bija vēl pirms Molotova-Ribentropa pakta, jo latvieši tika iznīcināti vēl pirms padomju okupācijas. No 1938. gadā Maskavā arestētajiem septiņiem mātes brāļiem izdzīvoja tikai Roberts. Tas bija mērķtiecīgs genocīds.

/ Ja cilvēkam nolietu litru (piekto daļu) asiņu, viņš būtu vārgs un slim. Tāda šobrīd ir mūsu tauta, jo, tēlaini izsakoties, piektā daļa asiņu tautai ir nolieta – daļa tautas ir aizbraukusi, vairs nav savā zemē.

cināti. Latviešu šobrīd ir mazāk nekā pirms Otrā un pat Pirmā pasaules kara. Par mūsu tautas vēsturi liecina ikvienas latviešu ģimenes liktenis. Manā ģimenē gāja bojā 14 cilvēki, 12 jauni vīrieši, no kuriem puse iekrāsoti brūnā, bet otra puse – sarkanā krāsā, un divas vecmammās māsas meitīņas.

DDD: *Ja latviešu iznīcināšana notika pirms 1939. gadā noslēgtā Bāzu līguma (Savstarpējās palīdzības pakts starp Latviju un PSRS), tad jautājums, vai tiešām Ulmanis nezināja, kas patiesībā notika ar latviešiem Krievijā, vai arī zināja un vienkārši nodeva savas tautas intereses?*

N.V.: Vai varētu būt, ka

to zināja vienīgi Latvijas diplomāti PSRS un ārlietu ministrs Munters? Tajā laikā, lai attaisnotu savu rīcību šai iznīcināšanai, visi nolemtie tika nodēvēti par spiegiem vai “padomju tautas” ienaidniekiem. Pēc nāves viņus gan padomju vara it kā rehabilitēja, taču ar grūtībām, jo visi doku-

menti esot bijuši pazuduši... Vēlāk gan izrādījās, ka tie ir meli.

Domājot par to, kāda informācija par represijām pret latviešiem nonāk plašsaziņas līdzekļos, neatstāj sajūta, ka stāsti ir ļoti tendenciozi.

Turpinājums 4. lpp.

TIKSIMIES 16. MARTĀ!

16. marts – Latviešu leģionāru piemiņas diena – jau sen vairs nav tikai pagātnes varonības godināšana. 16. marts ir latviešu nacionālā spīta un protesta diena, prasot okupācijas seku likvidēšanu. Arī šogad rosinām nepalikt mājās, bet nākt un pieprasīt pie varas esošajiem veikt dekolonizāciju un aizstāvēt latviešu tautas nacionālās intereses!

16. martā, piedaloties dievkalpojumā un ziedu nolikšanā pie Brīvības pieminekļa, atgādināsim gan valsts vadītājiem, gan pretlatviski noskaņotajiem krievvalodīgajiem, gan ārvalstu globalizatoriem, ka Latvija ir latviešu valsts un latviešiem ir jābūt šīs zemes saimniekiem!

**Latviešu leģionāru
piemiņas dienas pasākumi 16. martā:**

Plkst. 10.00 – dievkalpojums Sv. Jāņa baznīcā

Plkst. 11.00 – gājiena sākums no Sv. Jāņa baznīcas uz Brīvības pieminekli, ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa

Plkst. 14.00 –
piemiņas brīdis Lestenes Brāļu kapos

KĀDU SPĒLI SPĒLĒSIM?

Jānis Miezītis

**TUR – “UPES
VIŅĀ KRASTĀ”**

Mēdz teikt, ka dzīve ir kā spēle, un katrai spēlei ir savi noteikumi. Tad nu domāms uzspēlēsīm šādu spēli. Kādas dziļas un pietiekami platas upes vienā krastā uzaicināsim nostāties desmit vīrus, bet otrā upes krastā noliksīm desmit miljonu eiro. Katrs, kurš pārpeldēs upi, saņems vienu miljo-

nu. Papildus vēl izdalīsim šiem vīriem ķēdēs iestiprinātas svaru bumbas, kuras pieslēdzot sev pie kājām, upes pārpeldēšana kļūst neiespējama. Vai atradīsies kāds, kurš labprātīgi būs ar mieru pie savas kājas šādu svaru bumbu pieķēdēt? Domāju, nē. Visi vīri pat nedomās ņemt rokās svaru bumbas, bet metīsies ūdenī un, draudzīgi cits citam piepalīdzot, peldēs pakal saviem miljoniem.

Un tagad izmainīsim spēles noteikumus. Katram no vīriem dosim iespēju brīvi un netraucēti pieķēdēt svaru bumbu pie kājas kādam no saviem kolēģiem un, pārpeldot upi, otrā krastā saņemt arī kolēģim paredzēto miljonu. Domāju, pie šādiem noteikumiem visticamāk visi vīri stāvēs upes krastā ar svaru bumbām pie kājām, bet miljoni tā arī paliks upes otrā krastā. Kāpēc es šeit stāstu par

tādu divainu spēli? Tāpēc, ka kaut kas līdzīgs šodien notiek Latvijā. Ļoti daudzi no mums cerībā personīgo labklājību palielināt uz citu rēķina ar augošu sajūsmu un izdomu, kar klāt “svaru bumbas” saviem līdzcilvēkiem, saviem tautiešiem.

/ Akli nepakļaujies tiem, kuri tev cenšas iestāstīt, ka nacionālās kopības ideāli ir kaut kas stulbs un novecojis. Aizstāvēt šos ideālus, miljoniem cilvēku visā pasaulē ir lējuši asinis un ziedojuši savas dzīvības. Viņi nebija muļķi.

Saeimā iekļuvušie deputāti, lai atstrādātu savai ievēlēšanai iztērēto personīgo un partijas sponsoru naudu, lai saglabātu savu privilē-

ģēto stāvokli un nākotnē varbūt pat iekļūtu vēl labāk apmaksātos amatos, ir gatavi pieņemt tautas dzīvi apgrūtinājošus vai pat tautai atklāti kaitējošus likumus un lēmumus, parakstīt valstiski neizdevīgus likumus vai galvojumus un

ignorēt visus iebildumus, protestus un konstruktīvus priekšlikumus, kas nāk no tautas.

Turpinājums 2. lpp.

VĒLREIZ

Pēc tam – vēlreiz,
Kad būsīm izgājuši
Visām briesmām,
Naidam cauri.
Vai mūsu saknes
Būs vēl dzīvas palikušas?
Un sirds no lielām sāpēm
Nebūs saplīsumi?
Kā milzu vētrā
Tikām rauti, plēsti,
Pa visu pasauli
Kaisīti un nesti...
Vai vēlreiz sveša nodevība
Jāpārdzīvo būs,
Ja iztīrīsim un sašķels mūs?!

V.M. Jēkabsone

KĀDU SPĒLI SPĒLĒSIM?

Turpinājums no 1. lpp.

Valsts pārvaldē strādājošie ierēdņi un citi birokrāti rūpēs par personīgo labklājību, baidoties pazaudēt savu darbu un cerot ar padevīgu kalpošanu veiksmīgi kāpt tālāk pa karjeras kāpnēm, ir gatavi jebkuru pieņemto, valstij vai tautai neizdevīgu likumu vai lēmumu bez iebildēm iestrādāt konkrētos noteikumos, nolikumos, projektos. Valsts kontroles iestādēs strādājošie, lai atpelnītu savas salīdzinoši labās algas un saglabātu savus amatus, rūpīgi kontrolē, lai visi, arī paši nejdzīgākie, noteikumi tiktu izpildīti un visas nejdzīgās prasības ievērotas, kā arī par šo prasību nepildīšanu bargi soda vainīgos. Tikai šī kontrole un sodīšana bieži vien ir visai dāvana. Kontrolieri nikni soda un apkaro visus, kuri savas paviršības, aizmārības, likumu nezināšanas un citu līdzīgu iemeslu dēļ nav laikā izpildījuši vajadzīgās formalitātes vai valsts kasē iemaksājuši dažus desmitus vai simtus eiro, bet tur, kur valsts kasei iet garām vai no valsts kases aizplūst miljoni, šie kontrolieri nez kādēļ neiejaucas.

Savukārt vesela politologu, sabiedrisko attiecību speciālistu, žurnālistu armija cerības uz savu personīgo labklājību saista ar iztapīgu pastāvošās sistēmas cildināšanu, valstij un tautai kaitīgo nejdzību attaisnošanu vai noklusēšanu, tolerances sludināšanu un “politkorektu” apzīmējumu piemeklēšanu tam visam. Visbeidzot sabiedrības zemākie slāņi naivā ce-

ribā, ka arī “uz viņu ielas kādreiz būs svētki”, klusā padevībā un paklausībā, cenšoties nelēkt acīs augstāk stāvošajiem, vada savu nožēlojamo eksistenci.

Katrs noziedzīgs, nesaimniecisks, kādu šauru pašmāju vai ārzemju aprindu vajadzībās un interesēs pieņemts un dzīvē ieviests likums vai lēmums ir traucējums un apgrūtinājums Latvijas izaugsmei un attīstībai. Mēs, domājot tikai par personīgo labumu un izdevīgumu, cits citam pie kājām piekēdējam neredzamas svaru bumbas, bet kopējā valsts un tautas labklājība tā arī paliek neaizsniedzama tur – “upes viņā krastā”.

IZDARI TO, KO TU VARI IZDARĪT!

Vai notiekošajā vajadzētu vainot latviešu tautu? Noteikti nē! Tā vienkārši notiek un notiks ar jebkuru tautu, kad tās apziņā būs iznīcināts nacionālisms. Kad nacionālā vienotība un kopība kā vērtība tautas apziņā būs aizstāta ar globālisma propagandas sludināto naudas kultu un patērētāja filozofiju.

“Bet, ko lai dara?” – jūs jautāsiet. Mums taču nav savas nacionālas valsts, kur mēs visi vienoti, cits citam piepalīdzot, varētu peldēt pāri laika upei pretim mūsu kopējai valsts un tātad arī savai personīgai labklājībai. Ko tad īsti vajadzētu darīt tieši tagad un tieši šajos konkrētajos apstākļos?

Ir jau publiskajā telpā iz-

skanējuši daudzi it kā labi domāti priekšlikumi, sākot ar jaunas politiskās partijas dibināšanu, Saeimas deputātu kandidātu rūpīgāku izvērtēšanu un beidzot ar vainas meklēšanu pašiem sevi. Nevienš gan necenšas īpaši konkretizēt, kāda tad ir tā “mūsu visu kopēja vaina”, kas sevī jāsameklē, un kā tad īsti tā ir jāizlabo. Parasti visi tautas pamācītāji aprobežojas ar vispārīgām frazēm par tautas zemo politisko aktivitāti, politisko tuvdzību, naidu uzķeršanos uz politiskā populisma makšķeres utt. Bezkaunīgākie no viņiem nekautrējas visai latviešu tautai piedēvēt iedzimtu, it kā latviešu mentalitātei vien piemītošu slinkumu, stulbumu, debilumu, nespēju patstāvīgi vadīt valsti. Neapspriedīsim šoreiz šo mums klaji naidīgo demagoģiju, kuras aplamību saprot katrs, kurš kaut nedaudz ir iepazinis latviešu tautas vēsturi, bet padomāsim, ko tad īsti mēs darām nepareizi un ko mums (nevis visiem kopā, bet tieši katram atsevišķi) vajadzētu darīt citādi.

Jūs teiksit: ko gan es viens varu izdarīt? Mana rīcība taču neko nemainīs. Es viens taču nevaru cīnīties pret sistēmu. Ko tas dos, ja es... utt. Bet ir tāds teiciens: “Izdari tu to savu darbu, cik vien labi spēj, bet rezultātus atstāj Dieva ziņā.” Pārfrazējot šo domu, es gribētu teikt, ka mums ir jādara tas, ko mēs katrs personīgi varam izdarīt, un nevajag domāt un spriedlēt, ko tas dos un vai tas ko spēs mainīt. Rīkosimies pēc savas sirdsapziņas un pārliecības, nevis laiposim, meklēsim kompromisus ar ļaunumu vai klusēdami nolīdīsim malā. Un otrādi – nedarīsim to, ko mēs varam nedarīt, ja šī darbība neatbilst mūsu pārliecībai. Neliksim važas cits citam ap kājām, ja varam no tā izvairīties.

Rīgā ir notikušas dažādas pret valdības aplamajiem, tautai kaitējošajiem likumiem un lēmumiem vērstas protesta demonstrācijas. Tajās parasti piedalās tikai daži simti vai pat tikai daži desmiti cilvēku. Bet ko pārējie? Pārējie domā: ko nu es tur iešu, tāpat jau nekas nemainīsies. Bet tu aizej! Izdari to, ko tu vari izdarīt! Nevienš tev par to galvu nenorauš, un gabals arī tāpēc no tevis nenokritīs. Tu būsi izdarījis kaut ko savai pārliecībai atbilstošu, un, lai kādi tur būtu vai nebūtu rezultāti, tev vismaz būs apziņa, ka tiki izdarījis visu, kas ir tavos spēkos, lai aizstāvētu savas intereses. Savu pārliecību tu būsi paudis ar reālu darbību, nevis tikai ar tukšu plāpāšanu un dūres vīstīšanu kabatā. Un nepaliec vienaldzīgs arī tad, ja tavi līdzcīvēki protestē pret netaisnībām un nejdzībām, kas uz tevi šobrīd tiešā veidā neattiecas. Piemēram, ja mediķi un slimnieki protestē pret zemo finansējumu medicīnai vai pensionāri protestē

pretniecīgajām pensijām, bet tu neesi ne slimnieks, ne pensionārs. Atceries kaut vai to uzrakstu uz kāda sena kapakmeņa: “Kas Tu esi, tas es biju, kas es esmu, tas Tu būsi!”

Tiek vākti paraksti dažādiem ierosinājumiem un protestiem, ko iesniegt Saeimā. Un atkal daudzi domā: tie priekšlikumi jau ir labi, bet tāpat no tā nekas nemainīsies. Un varbūt tā parakstu vākšana vispār ir tikai tāda “tvaika nolaišana”, kāpēc gan man tur piedalīties? Bet tu piedalies! Ja jau reiz piekriti šim priekšlikumam vai protestam, tad arī izdari visu, kas ir atkarīgs personīgi no tevis, lai virzītu to uz priekšu! Nevienš cits tavā vietā to nevar izdarīt.

Mēs ikdienā sastopamies ar dažādām nejdzībām un netaisnībām no valdošo institūciju vai atsevišķu amatpersonu puses. Visbiežāk mēs ciešam zaudējumus, pazemojumus un klusējot samierināties ar to visu. Bet tā nevajag darīt. Šīs nejdzības ir jānodod atklātībā, lai arī citi cilvēki uzzina šo bēdīgo pieredzi un domā, kā no tās izvairīties. Ja tev pašam nav iespēju vai prasmes to izdarīt, tad nodod šo informāciju tiem, kas to spēj un prot!

Padomā par to, cik daudz laika tu izšķied, truli blenžot televizora ekrānā vai bezmērķīgi kaut ko spēlējot un klaiņojot internetā. Kāds no tā ir ieguvums? Ko tev ir devusi šāda “izklaide”? Pamēģini samazināt šo izklaidi vismaz par ceturtdaļu un šo laiku izmantot, lai dziļāk iepazītu savas tautas vēsturi un tās garamantas, kas latviešu tautai ir palīdzējušas iziet cauri gadsimtiem. Akli nepakļaujies tiem, kuri tev cenšas iestāstīt, ka nacionālās kopības ideāli ir kaut kas stulbs un novecojis. Aizstāvēt šos ideālus, miljoniem cilvēku visā pasaulē ir ļējuši asinis un ziedojuši savas dzīvības. Viņi nebija muļķi. Atceries, tu nekad nevarēsi būt lielāks krievs par pašiem krieviem, vai lielāks angļis par pašiem angļiem. Tu vari augt un attīstīt savu personību un intelektu tikai kā latvietis. Un tā ir unikāla iespēja, kādas nav nevienai citai tautai.

SASKAŅĀ AR SIRDSPAZIŅU

Nāk kārtējās vēlēšanas, un cilvēki cits citam saka: nav jau par ko vēlēties, tie paši vēži... un... iet uz vēlēšanām. Arī tu. Un vēlēšanās tu balso par “mazāko ļaunumu”. Bet tāda “mazākā ļaunuma” jau nemaz nav! Tu esi balsojis par ļaunumu un pēc tam pats brēc, kad šis ļaunums tev kož. Tāpēc, ja nav par ko balstot, tad nebalso! Nevis met urnā tukšas aploksnes vai pārsvītrotus biļetenus, bet vispār nepiedalies tādās vēlēšanās! Jo valdošajam režīmam svarīgs ir nevis tas, ko tu tur iemetīsi urnā,

bet gan tas, lai tu ar savu dalību apliecināsi, ka uzskati šīs vēlēšanas par godīgām un demokrātiskām. Un lai kas arī tur uzvarēs vai neuzvarēs, ja nebūsi piedalījies, tava sirdsapziņa būs tīra. Tu nebūsi balsojis par tiem, kam tu neuzticies un kuru godīgumu vai prāta spējas apšaubi. Tu nebūsi to vidū, kas ir izrakstījuši demokrātijas mandātu ļaunumam valdīt pār Latviju. Tu iesi uz vēlēšanām tad, kad būs, par ko balsot.

Visvairāk sava darbība būtu jāpārskata tiem, kuri caur masu saziņas līdzekļiem īsteno tautas muļķošanu, valdošā režīma sastrādāto nejdzību slēpšanu un attaisnošanu.

Kad varēsi izvēlēties no labākajiem labākos, nevis no ļaunākajiem “mazāk ļaunos”. Lai tas notiktu, partokrātiskā vēlēšanu sistēma Latvijā ir jānomaina ar demokrātisku vēlēšanu sistēmu, un to var panākt, tikai boikotējot šo partiju rīkoto vēlēšanu farsu.

Lieki man te ir aicināt deputātus nebalstot par likumiem un lēmumiem, kuri ir pretrunā ar viņu sirdsapziņu un valsts vai tautas interesēm. Šim netīrajam “darbam” viņi jau iepriekš ir piekrituši, jo citādi neviena valdošā partija viņus uz deputātu krēsliem nevīrītu. Arī lielai daļai no ministrijās un citās valsts iestādēs sēdošajiem birokrātiem vairāk patīk tikšmināties par personīgo nozīmīgumu, izbaidīt varas apziņu, akli pildīt augstākstāvošo pavēles un priecāties par šādi nopelnīto naudu nekā ieklausīties savas sirdsapziņas balsī vai padomāt par savu tautu un valsti. Un tomēr viņiem ir iespējas savas kompetences robežās mīkstināt vai pat neitralizēt “no augšas” saņemtos valstij un tautai nelabvēlīgos lēmumus un likumus, padarot to izpildi mazāk sāpīgu.

Visvairāk sava darbība būtu jāpārskata tiem, kuri caur masu saziņas līdzekļiem īsteno tautas muļķošanu, valdošā režīma sastrādāto nejdzību slēpšanu un attaisnošanu. Vai jums pašiem nemetas šķērmi, sacerot slavinājumu tiem “veiksmes stāstiem” un “straujajai Latvijas ekonomikas attīstībai”?

Vai jūs uzskatāt, ka, ar vilīgām procentu spēlētēm un IKP analizēm iestāstot nabadzībā iedzītajai tautai visas tās muļķības par neesošo progresu, jūs būsit paveikuši kaut ko nozīmīgu, kaut ko tādu, kādēļ ir vērts dzīvot pasaulē? Nu neklūs te nevienš ne par kapeiku bagātāks no jūsu sacerētajām slavas dziesmām! Tikai tautas aplaupītāji jūsu uzburto optimistisko ilūziju aizse-gā varēs netraucēti turpi-

CĪNIŅŠ PAR VARU

Varas smailē vienai dāmai
Nepatīk šī dzīve rāmā.
Pašai dikti gribas valdīt.
Jāsāk kabinetu skaldīt.

Ķengātāji cīņā metas.
Viņu rindas nav tik retas.
Premjere ir jānomaina –
Jāatrod pie viņas vaina.

Izdodas šī ofensīva,
Bet vēl priekšā cīņa sīva.
Jātiek pašai spicē iekšā.
Spēcīgs konkurents ir priekšā.

Veiksmīgāki pretinieki,
Stūri pārņem zaļzemnieki.
Premjerkrēsla tīkotāja
Beigās paliek zaudētāja.

Vai būs labāka mums vara
Pēc šī bezjēdzīgā kara?
Politiku darbi rādīs,
Vai par savu valsti gādās.

Onufrijs Gailums

MŪSU MĒRKIS – BRĪVA LATVIEŠU VALSTS

Turpinājums no iepriekšējā numura

“DDD” IZLASU PIRMO

DDD: Vai esat kādreiz pārliecinājusies, ka Ventspils Pārventas bibliotēkā, kurai abonējat avīzi “DDD”, tā ir izlasāma?

Gina Rudevica: Jā, cik esmu bijusi, tik esmu to redzējusi.

DDD: Bibliotēkas darbiniekiem, jādoda, ir laba attieksme pret mūsu avīzi?

G.R.: Tā izskatās. Tur ir normāli ļaudis.

DDD: Vienkārsi brīnīšķīgi – jūs ar savu pieticīgo pensiju ik gadu abonējat avīzi ne vien sev, bet arī bibliotēkai, un nevaicāt, ka grūti izdzīvot. Vai varat savilkt galus kopā?

G.R.: Nu, ir jāizdzīvo – no maizes jau vien nevar pastāvēt. Var jau to nau-du tērēt it visam, kas it kā būtu vajadzīgs, bet var arī iekonomēt tik tiešām ikvienam latvietim nepieciešamai lietai. Vienkārsi gribas, lai cilvēki dabū palasīt kaut ko vajadzīgu, lai saprastu, kas notiek, lai padomātu, ko varētu darīt savas tautas labā. “DDD” izlasu pirmo, kad saņem, pēc tam ieskatos “Ventas Balss” paziņojumos – varbūt kaut ko vajag zināt. Cita nekā interesanta jau tur nav.

DDD: Man bija piedzi-vojums, ja atceraties, ar Ventspils uzņēmēju Sul-tanovu, kurš izlielījās, ka sēdinās pie viena galda gan leģionārus, gan sar-kanos. Kad uzrakstīju viņam, lai pajautātu, kā viņš to ir iedomājies darīt, ja nerunā neviena vārda latviešu valodā, un nokau-nināju, tad Sultanovu ar manu vēstuli aizdrāzās uz “Ventas Balss” redakciju pasūdzēties, ka ticis pazemots(!). Un man iznāca tāda “draudzīga izskaidro-šanās” ar tā laika “Ventas Balss” žurnālistu Iman-tu Viksni. Tā pie mums Ventspilī notiek – krievva-lodīgais tevi var lamāt visā savas mātes valodas leksi-kā, neviens “taisnības eņ-gelis” neklapēs ar ausīm, bet, līdzko tu ar kādu zilbi aizskarsī krievvalodīgo, tevi kārs pie lielā zvana. Tad nu var iedomāties, kā tadā “pilsētā ar rītdienu”, kuru pārsvarā ieņēmuši krievvalodīgie, var justies latvietis. Bailīgais, ierāvis galvu plecās, cenšas iztapt okupantiem (gan uz ielas,

Saruna ar laikraksta “DDD” pastāvīgo lasītāju, ventspilnieci Ginu Rudevicu

veikalos, ārstu praksēs, sa-dzīvē utt.), bet drosmīgais, kurš protestē pret netais-nību, visu laiku tiek vilkts pie lielā zvana.

G.R.: Tas bija labi, ka sadevāt tam lielībniekam. Taču slikti, ka mēs savā valstī jau esam svešajiem atdevuši daudz ko, bet krievu pārvaldītajos uz-nēmumos darbā neņem latviešus, kuri nav iemāci-jušies krievu valodu. Tādēļ jau viņi arī ir spiesti aiz-braukt no savas zemes sve-šumā strādāt. Aizbraukt no savas valsts, kuru tik tiešām ir dibinājuši latvie-ši. Vai tas nav absurds? Ši taču ir latviešu valsts, ko nevar apstrīdēt neviens vēsturnieks.

DDD: Pastāv jau arī tāds absurds, ka viens otrs (pat latvietis!) uzskata, ka latviešiem būtu jāatvaino-jas krieviem par latviešu strēlnieku nodarījumiem. Taču latviešu strēlnieki cī-nījās par savas zemes brī-vību, un Ļeņins arī izpildī-ja doto solījumu parakstīja šo brīvību.

G.R.: Jā, latvieši gāja cīnās par savu valsti – par Latviju. Tas vienmēr ir bi-jis latviešu mērķis – sava zeme, sava valsts, nevis kādam citam ko atņemt, ko pakļaut, dabūt virs-kundzību pār kādu u.tml. Nē! Latviešu domas ir bi-jušas tikai pie savas valsts. Skumji, ka šodien latvieši ir tik neadekvāti lojāli un pakalpiģi svešajiem, kuri mūs izmanto. Negribētos jau piekrist tam nonieci-nošajam apgalvojumam, ka latvieši ir vergu tauta. Lai gan visos laikos tomēr esam paverdzināti.

DDD: Bet mūsu leģen-dārie karotāji – vai tādi varētu būt vergu tautai?

G.R.: Jā, nedrīkstam savu tautu noniecināt – mums bija īsti cīnītāji un mūsu valsts veidotāji. Bija Jaunlatviešu kustība, bija mums īsta inteliģence, kas gāja tautas priekšgalā – īsts tautas zieds. Tagad mums patiesas inteliģen-ces trūkst, ir vienīgi reži-ma pakalpiņi. Mūsu de-mokrātisko inteliģenci ir audzinājis neauglīgais so-ciālisms. Tāpēc tā ir tik ne-varīga kaut ko jaunu radīt, un tai ir tikai viens vārds, ko mūsu nākotnei veltīt, – patērēšana. Labākā tautas daļa tika izsūtīta un iznī-cināta no abām lielvarām, tādējādi latviešu tautas gars jau ir saplosīts, sākās krustošanās utt. – tā nu šodien esam tur, kur esam.

IR JĀSTRĀDĀ, JĀSTRĀDĀ, JĀSTRĀDĀ...

DDD: Jūsuprāt, kas būtu tas spēks, kurš varētu mūsu tautu piecelt kājās, lai ieraudzītu patiesību un liktu par to cīnīties?

Gina Rudevica: Ne-zinu gan. Mēs tomēr iz-nīkstam, un gandrīz vai jātic Bibelē teiktajam, ka mūsu Rietumu-Eiropas tautas pazudis, izšķidis.

DDD: Tā, šķiet, ir spe-ciāla tēma. Bet šobrīd lai-kam nebūsim tik zinoši un kompetenti spriest par tik globālām lietām. Zinu ti-kai vienu, ka cilvēks uz Ze-mes ierodas ar savu misiju – aizstāvēt taisnīgumu, ejot patiesības izziņas ceļu. Un kamēr mūsu tautā būs kaut viena maza saujiņa šādu taisnīgu cīnītāju un patie-sības ceļagājēju, Augstākie spēki pieliks savu palīdzī-bu. Bet, ja būsīm glēvi un bailīgi, kas tikai lūdz, lai Dievs dod, – nekas netiks dots, jo nav tādā gadījumā darba, kur šo Devumu pie-vienot klāt. Bibelē jau arī ir teikts par Sodomu un Gomoru, kuru Dievs būtu saudzējis, ja tur atrastos kaut 10 taisno cilvēku, bet nebija šo 10, izrādījās tikai viens (Lats), kuru viņš pa-glāba no sasodītās pilsētas, ko iznīcināja. Tātad jāsap-rot: ja būs mums kaut vie-na saujiņa bezbailīgu, pa-tiesu taisnības cīnītāju, ar Dieva palīdzību mēs notu-rēsim savu tautu. Tad, lūk,

Katram jau, protams, gribas mantisko daļu, bet lai galvenā loma būtu atstāta gaišumam, lai mazajās pelēkajās šūniņās, un, protams, sirdī, būtu labas, gaišas domas par mūsu valsti – kā mēs varam palīdzēt savai Latvijai un mūsu tautai!

ne ar lūgšanām Dievam, lai Viņš mums dotu, bet ar drosmīgu, neatlaidīgu un taisnīgu darbu, kas arī būs tīkams darbs Dievam.

G.R.: Jā, patiešām, tā tas ir – lai kaut ko panāk-tu, ir jāstrādā, jāstrādā un vēlreiz jāstrādā. Arī vēstu-rē taču var lasīt, ka daudz-kārt mazākums, kas cīnās par taisnīgu lietu, uzvar vairākumu.

DDD: Un tā mazā sau-jiņa (kā vienam otram tik par mums ironizēt), ja pār-liecinoši raidīs izplatījumā labas, drosmīgas, pozitīvas un taisnīgas domas, arī būs šis spēks, kurš nosargās savu tautu un valsti. Nekas nav varenāks par domu enerģiju, un labas domas sastopas un pastiprina cita citu, piesaistīdamas izplatījumā citas pozitīvas enerģijas; rezultātā rodas spēcīgs pozitīvs lādiņš, ko mēs saņemam atpakaļ. Un tas ir tas, kas vairo spēku šai cīņai par labo. Tādas ir manas domas.

G.R.: Tā tam jābūt. Domas un enerģija jau ir spēcīgākais kopums, kas var būt. Ar labām domām

jādomā par mūsu Latviju. Bet visas cerības tomēr ir jāvērs uz jaunajiem. Viņu diemžēl nav daudz, tomēr mums ir nacionālijaunieši, kuriem nav vienaldzīga sa-vas tautas nākotne. Slikti tikai, ka viņi pārāk daudz ir aizrāvušies ar materiālo pusi. Protams, kaut kā jau ir jāizdzīvo, bet par galveno motīvu to nevar uzskatīt.

DDD: Sokrats jau ir teicis, ka “cilvēks nedzīvo, lai ēstu, cilvēks ēd, lai dzi-votu”.

G.R.: Vienmēr par daudz mēs tērējam savai fiziskajai labklājībai. Bet jābūt jau arī kvalitatīvai izglītībai mūsu zemītē, bez tās jaunais cilvēks neko nesapratīs un istās vērti-bas neapzināsies.

DDD: Jūs sacījāt, ka lasāt Latvijas vēsturi. Jūs tātd lasāt, bet jaunajiem taču nekas tāds neinteresē – skolās viņiem nemāca mūsu patieso vēsturi.

G.R.: Un tas ir traģiski. Latvijas vēsturi vajadzētu zināt ikvienam, pilnīgi ik-vienam skolēnam. Izglīti-bas pamati būtu jāapgūst tieši skolā. Ja skolnieks skolā nebūs nekad dzirdē-jis par tādu Latvijas vēstu-ri, viņam arī dzīvē nebūs

interese pēc tās. Protams, arī ģimene nav maznozī-mīga, bet ģimenei reizēm kaut kas var nebūt iespē-jams, taču skolai ir (un ir jābūt) iespējams.

DDD: Lai gan bērns jau piedzimst ar savu personī-go bagāžu un viņu ietekmēt diez ko nevar, tomēr viņam ir jāpalīdz uzsākt šīs zemes gaitas – ieiet dzīvē.

G.R.: Pirmkārt, tas ir jādara ģimenei, tad skolai un arī sabiedrībai.

NO PŪĻA JĀTOP PAR TAUTU

DDD: Kādi jums ir kai-miņi, vai kāds ir arī nacio-nāli noskaņots?

Gina Rudevica: Es esmu pārvētniece, un tādēļ, protams, kaimiņos man ir arī krievvalodīgie – kaimiņos dzīvo divi lat-vieši, divi krievi. Ar krie-viem kontaktu man daudz nesanāk, jo viņi latviski runāt negrib, bet es neru-nāju krieviski; citādi jau nav problēmu. Tomēr cie-šu kontaktu ar kaimiņiem man nav.

DDD: Vai viņi zina, ka abonējat “DDD”?

G.R.: Jā, to es neslēpju, bet vēlmi paši lasīt viņi nav izrādījuši.

DDD: Ir dzirdēts, ka cil-vēki reizēm baidās abonēt “DDD”, jo var ieraudzīt kaimiņi...

G.R.: Ak, trakums – vai tad var baidīties no tais-nības!? Nav taču mūsu avīzē ne lamas, ne ķengas – viss tajā ir taisnība. Ne-vienā citā avīzē taču nav izlasāms tas, kas ir mūsu avīzē – tā tiešām ir ļoti interesanta, un viss tajā ir patiesība: domas, skaid-rojumi par lietām utt. Šī ir gudra avīze.

Kādā no iepriekšējiem numuriem bija interesanti vācu sociologa un ekono-mista, profesora Gunāra Hainzona vērtējumi par jaunajiem, kuri vienmēr ir bijuši lielu notikumu priekšgalā un ir vainīgi pat pie asinsizliešanas. Un 21. gadsimts varot kļūt daudz asiņaināks par 20. gadsimtu. Tik tiešām, ir liels jauniešu īpatsvars arī starp bēgļiem. Tātad ir, ko padomāt. Bet kāpēc mēs nevaram ar savām labajām domām ietekmēt mūsu valdību uz labo tautas in-teresēs?

DDD: Par maz, esam kūtri, nedroši un nevaram vienoties šajā labajā pra-sībā pēc taisnīguma. Ar nožēlu jāsaka tas, ko jau esam teikuši, ka šobrīd mums diemžēl nav tau-ta, bet gan pūlis. Pūlim ir jātop par tautu.

G.R.: Jā, redzu to, tie-koties ar citiem latviešiem. Pārsvarā jau ir samierinā-jušies ar visu – viss esot labi, ka tikai ir miers un var dzīvot. Kad ierunājos, kur te var redzēt ko labu – viens otrs uz mani pagriež tādu baltu aci, ka nu. Kad piedāvāju “DDD”, kāds pa-ņem ar interesi, bet cits at-kal atraujas kā no odzes.

DDD: Tā diemžēl ir, it sevišķi mūsu pilsētā – Ventspilī. Bet nav jau tā-dam jāuzmācas ar to, ko viņš negrib saprast, – lai

jau sūt savā sulā. Taču, ja cilvēks izrāda kaut visma-zāko gribu saprast un iz-zināt, tad ir prieks un var padebatēt, lai palīdzētu tikt pie skaidrības.

NEAPKAUNOSIM SAVUS VAROŅUS!

DDD: Ko jūs gribētu novēlēt mūsu lasītājiem, latviešiem? Ko, jūsuprāt, varētu darīt, lai tomēr apturētu mūsu tautas le-jupslīdi, lai sapurinātu to augšupgaitai?

Gina Rudevica: Serti-fikātu privātafērās Latvija ir totāli izlaupīta, tāpēc jau mūsu tauta ir tik nabaga. Ja latviešu bāleliņi iegūto naudu neglabātu ārzemju bankās, bet veidotu uzņē-mumus tepat, savā valstī, varētu vēl viņiem to pie-dot.

Gribētos, lai latviešiem būtu vismaz trīs jaunās at-vasītes, lai domātu par tau-tas esību nākotnē. Katram jau, protams, gribas man-tisko daļu, bet lai galvenā loma būtu atstāta gaišu-mam, lai mazajās pelēka-jās šūniņās, un, protams, sirdī, būtu labas, gaišas do-mas par mūsu valsti – kā mēs varam palīdzēt savai Latvijai un mūsu tautai! Tā tad būs palīdzība arī pašam sev.

Un visus aicinu lasīt mūsu patieso, gudro un, protams, vienīgo latviešu nacionālo avīzi “DDD”! Tad mēs ātri tiksim pie skaidrības, drosmes, pa-plāšināsim savu apziņu, izglābsim savu tautu un nosargāsim ar asinīm iz-cinīto un savu senču di-bināto Latviešu valsti no bojāejas.

“Kas labs, – to aizstāvēt, kas ļauns, – to uzvarēt, tāds ir augstākais cilvēces tikums.” (K. Ulmanis)

Neapkaunosim savus va-roņus!

DDD: Tas tik tiešām ir jauks novēlums. Paldies!

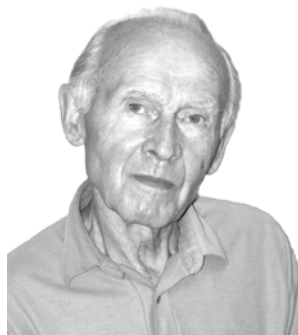
Intervēja
Steidzīte Freiberga

Mans aicinājums 16. MARTĀ

Aicinu visus latviešu tautas patriotus piedalīties 16. marta gājienā Rīgā! Ar savu klātbūtni parādīsim godu latviešu leģionāriem, kas cīnījās par Latvijas valsts un latviešu tautas brīvību, un paudīsim protestu pret nenovērstajām okupācijas sekām.

Verners Cinis
Kanādā

Lai vara strādātu SAVAS TAUTAS LABĀ

Onufrijs Gailums

Pēc neatkarības atgūšanas saņēmām valsti ar attīstītu ekonomiku. Šodien, pēc 25 gadiem, varējām būt plaukstoša labklājības valsts. Diemžēl tā nenotika. Mūsu valsts elitē iekļuva padomju laika nomenklatūras darbinieki, kuriem primārās nebija valsts intereses, bet personīgais labums. Tautfrontieši, kuriem rūpēja savas tautas labklājība, tika nobidīti malā. Georgs Andrejevs tika nosūtīts par vēstnieku – tālāk no lēmējvaras. Dažiem tika piedraudēts, un viņi paši aizgāja no politikas. Daži – Ita Kozakeviča u.c. – mīklainos apstākļos gāja bojā.

Varu pārņēma “Latvijas ceļa” veidotā valdība. Tika sagrauta ražošana – valsts pastāvēšana pamati. Lai varētu izdevīgi tikt pie vērtīgiem valsts īpašumiem, tika izlaisti sertifikāti. Nododot šo kredītzīmi privātajā tirgū, sākās valsts īpašumu izlaupīšana – prihvatizācija. Par nieka naudu varēja iegūt vērtīgus īpašumus, piemēram, par 7 latiem 100 ha meža. Daudzi izveicīgi darboņi kļuva miljonāri – vairāk par 1000 miljonāriem. Visi varas elites politiķi kļuva bagāti, bet tautas vairākums grima nabadzībā. Neveidojās līdzsvars starp bagātajiem un trūcīgajiem – neveidojās vidusslānis. Valsts tika izlaupīta.

2007. gadā pirmā to pateica ASV vēstniece Ketrīna Toda-Beilija: Latvijā valsts ir nozagta.

Ražošanas sagraušana smagi skāra visas tautsaimniecības nozares. Darbu zaudējušie, neredzot šeit iespēju normālai dzīvei, – vairāk par 200 tūkstošiem tautiešu – devās svešumā. Valstij trūka naudas visās tautsaimniecības sfērās. Elites politiķi necentās naudu taupīt. Veicot privatizāciju, valsts pazaudēja ap 10 miljardiem latu. Tika būvēti dārgākie ceļi Baltijā. Rīgā uzbūvēts dārgs tilts, kurā pēc Valsts kontroles vērtējuma “pazuda” 27 miljoni latu. Tika uzbūvēta dārga VID ēka, kura tagad, kad valsts ir tik smagā ekonomiskā stāvoklī, nebija jābūvē. Lielas naudas summas “pazuda” valsts iepirkumos.

Mainījās varas politiķi un valdības, bet maz tika darīts, lai izklūtu no nabadzīgas valsts statusa. Kāds ekonomists vērtē, ka, nepaliekot IKP pieauguma tempu, ES valstu labklājība līmeni sasniegsim pēc 50 gadiem. Demogrāfiskais stāvoklis ir dramatisks, bet nevienai valdībai tā nav prioritāte.

Kad vajadzēja domāt, kā veicināt dzimstību, Godmaņa valdībai likās svarīgāk glābt “Parex banku”, dodot tai vairāk par vienu miljardu latu. Kur pazuda valstiskā

Plaisa starp varu un tautu palielinās. Šodien stāvoklis ir smagāks nekā toreiz, kad pie Daugavas cīnījāties ar Bermontu. Toreiz bija redzams pretinieks. Šodien izšķiras jautājums – būt vai nebūt mūsu tautai.

domāšana? Vai te nevalda naudas vara? Netiek veicināta ražošanas attīstība – to bloķē nodokļu politika.

Latgalē varētu audzināt linus, ko darīja visos laikos. Jāatjauno cukurraūniecība un citas ražotnes, lai te būtu darbs un nauda valsts budžetā. Taču politiķi par to nedomā. Lauki paliek aizvien tukšāki. Bez laukiem, bez saimniecības Latvijai nav nākotnes. Kam būs vajadzīgi par dārgu cenu uzbūvētie objekti, sakārtotā infrastruktūra, ja pēc gadu desmitiem var nebūt vairs latviešu tautas?

Jāreformē mūsu valsts politiskā sistēma, kas valsti neved pretī attīstībai. Citādi tas ir Igaunijā, kura ir tālu mums priekšā visās tautsaimniecības jomās. Tur notika lustrācija, neļaujot valdīt tiem, kas sadarbojās ar okupācijas varu. Igaunijā valda valstsvīri, kam rūp savas tautas labklājība.

Arī pēc oligarhu padzišanas no varas pie mums valda naudas vara. Daudzi likumi tiek pieņemti tautai par sliktu. Lēti tiek izpārdoti valsts īpašumi ārzemniekiem par uzturēšanās atļaujām. Tas ir drauds mūsu valsts drošībai.

Saeima nevēlas pieņemt likumu par progresīvo ienākuma nodokli. Nav likuma, kas aizliegtu diskriminēt latviešus, nepieņemot darbā, ja neprot krievu valodu. Nacionālā apvienība ir vienīgā partija, kas aizstāv tautas intereses. Kosmopolīts Kālis Streips un citi, kuriem nevajag latvisku Latviju, zākā šos patriotus.

Šodien Latvija zaudē savu neatkarību ne ar militāru spēku, bet lēnā ideālu sabrukšanas procesā. Tauta kļūst apātiska, daudzi neiet uz vēlēšanām. Plaisa starp varu un tautu palielinās. Šodien stāvoklis ir smagāks nekā toreiz, kad pie Daugavas cīnījāties ar Bermontu. Toreiz bija redzams pretinieks. Šodien izšķiras jautājums – būt vai nebūt mūsu tautai.

Jāpanāk, lai vara strādātu savas tautas labā. Lai pirmajā vietā ir valsts ekonomiskā izaugsme un demogrāfijas uzlabošana. Lai latvieši šeit dzīvotu arī pēc gadu desmitiem, ir jādodomā šodien.

LATVIEŠU TAUTAS IZDZĪVOŠANAS VĒSTURE

Turpinājums no 1. lpp.

Normunds Vīrs: Atmiņā nāk reiz piedzīvotais, kad piedāvāju toreizējiem raidījuma “Labvakar!” vadītājiem Ojāram Rubenim un Edvinam Inkēnam stāstu par saviem radniekiem – septiņiem mātes brāļiem – Sibīrijā, kur vienīgā izdzīvojušā Robertonkuļa stāstu esmu ierakstījis pat audiolentē. Viņi izlikās nedzirdam manu piedāvājumu, taču nedaudz vēlāk TV raidījumā Ojārs Rubenis intervēja kādu kundzīti, kura dalījās ar atmiņām par Sibīrijā piedzīvoto. Klausoties kundzes teikto,

malā un Kurzemē. Molotova-Ribentropa pakts tika atzīts par prettiesisku, bet šī pakta un represiju rezultāta ģimenei zaudētās īpašumtiesības ir spēkā.

DDD: Droši vien kāds apgalvojumam, ka latviešu tauta joprojām tiek iznīcināta, iebilstu, jo šodien taču nevienam ar varu nekur neved. Varbūt apgalvojums, ka genocīds pret latviešu tautu turpinās, ir pārspīlēts?

N.V.: Divdesmit piecus gadus mums skaitās neatkarība, bet vairāk dzirdu runājam un uztraucamies

ekonomisti utt., tad kāpēc mūsu valsts 25 gadu garumā tikai vienu gadu bijusi ar pozitīvu bilanci? Diplomāti arī dzīvo no tautas naudas – ēd melnos ikrus, dzer vislabākos šampaniešus, dejo, bet tad pēkšņi sākas problēmas un kari. Vai tad viņi slikti ir dejojot sākušī, Putinam, Obamam vai Izraēlas vēstniecei kāds uz kājas uzkāpis, kursu nav izgājuši – kas par lietu? Mēs viņus barojam, viss it kā labi, bet mūs noved pirmskara situācijā! Būti-bā mūs baro ar meliem.

interesēm. Kādas profesijas viņi atceras divdesmit piecu gadu garumā? Viņi min tikai trīs profesijas (pirms 12. Saeimas vēlēšanām pat bija vienu aizmirsuši) – viņiem ir policisti, skolotāji un mediķi. Vairāk bez šīm trim profesijām viņi neko nezina, tad par ko runāt?!

DDD: Droši vien daļa vainas ir jāuzņemas cilvēkiem, kuri ir vienaldzīgi pret valsti notiekošo un ļauj pie varas esošajiem šīverēt savās egoistiskajās interesēs.

N.V.: Pārsvārā cilvēki vispār negrib par politiku runāt, jo viņiem riebj viss, kas notiek – cilvēki pamatā grib strādāt, lai risinātu savu finansiālo jautājumu. Un tādu, kuri gatavi ziedot savu laiku, lai par kaut ko parunātu, ir ļoti maz – visi tikai dzenas pēc naudas.

POLITIKĀ NEJAUŠĪBU NAV

DDD: Vai okupācijas seku likvidēšana nenotika nejausu apstākļu sakrītības dēļ, vai tomēr apzināti netika veikta deokupācija un dekolonizācija?

Normunds Vīrs: Nekas nav nejauši – noteikti tā bija apzināta izvairīšanās no okupācijas seku likvidēšanas. Varu jau nepaņēma cilvēciņi, kas karodziņus nesa – es arī nesu karodziņu, bet pie varas neesmu ticis, un neviens nekad mani tur nelaidīs. Mēs tam neesam paredzēti. Varu no augšas pārņēma tie paši čekisti, komunisti, viņiem pievienojās bandīti, reketieri – visi kopā apvienojās būtībā mafiozā struktūrā.

Vēsturi veido uzvarētāji, tajā maz patiesības. Mums pasniedz, ka mēs it kā izcīnījām savu neatkarību, bet tie ir meli. 4. maija republikā ir komunistu turpinātāja republika – viņi paši sevi pielika pie varas. Gudri cilvēki jau to zina, kas viņi visi tur bija. Es domāju, ka čeka apzināti gatavoja tos “tautas varoņus”...

DDD: ...ietērpjot džemperos ar auseklīšiem.

N.V.: Starp citu, Dainis Īvāns Latvijas neatkarības gadadienā sēdēja kopā ar Ģorbunovu un Godmani. Šie trīs personāži ir “trīs zvaigznes debesīs” pie Latvijas vēstures debesīm. Viens 1987. gadā teica, lai neviens latvietis pie Brīvības pieminekļa nedomā rādīties; otrs ir bijis divreiz zējs Latvijas premjers, kas ieviesis vienu otru “labu lietu” Latvijā, piemēram, izglāba privātbanku (“Parex banku”) ar tautas naudu, lai bankieri varētu iziet no krīzes kā miljonāri. Un tā būtībā tiek darīts visur. Pasaules titulatai valstis būtībā ir kā veikali, kas tiek atvērti un aizvērti, nosaukumi mainīti u.tml., kad tas ir vajadzīgs.

DDD: Tātad dziesmotās revolūcijas laikā mums tika uzspiesta viltus demokratija?

N.V.: Jā, jo patiesa demokratija, kā zināms, ir tautas vara. Vai Latvijā tāda ir? Šie partijas cilvēki, kurus mēs it kā ievēlam, būtībā vairāk apkaro citus, nevis cinās par tautas

Varu jau nepaņēma cilvēciņi, kas karodziņus nesa – es arī nesu karodziņu, bet pie varas neesmu ticis, un neviens nekad mani tur nelaidīs. Mēs tam neesam paredzēti. Varu no augšas pārņēma tie paši čekisti, komunisti.

sapratu, ka arī atmiņām par izsūtījumu ir jābūt politkorektām – sabiedrība drīkst dzirdēt tikai to, cik labi cilvēki izsūtītos sagaidīja, kā par viņiem visi rūpējās, un ka paši latvieši ir nodevuši cits citu. Es vēlos šo mītu kļiedēt.

Cilvēkiem ir jāsaprot, no kurienes radies aplamais uzskats, ka latvieši paši cits citu ir nodevuši. Piemēram, bruņoti cilvēki paņem vienu kaimiņu uz otra kaimiņa māju un viņam jautā: vai šis kungs ir, teiksim, Rūdolfs Pētersons? “Nu, jā, tas ir Rūdolfs Pētersons,” skan atbilde. Nu, skaidrs. “Bet jūs esat tas Plūmiņš?” “Jā, esmu Plūmiņš.” Tātad dokumentos iznāk, ka viņi viens otru ir nodevuši vai uzrādījuši. Tas ir absurds! Saraksti tika sastādīti jau iepriekš. Tas ir mīts, ka latvieši paši savējos ir nodevuši.

Pieņemsim, ja es būtu tādu sarakstu stādījis, kurā, piemēram, būtu kāds no “DDD” redakcijas, es tūlīt jums piezvanītu un pateiktu, ka esat sarakstā. Jūs paspētu paslēpties, un neviens netiktu izvests. Manuprāt, ir skaidrs, ka ne jau latvieši cits citu izveda uz Sibīriju. Tas bija vajadzīgs okupācijas varai.

Šodien manai ģimenei nav loģiskas pēctecības vairākiem īpašumiem Jūr-

par holokaustu nekā par latviešu tautas problēmām. Tad es nesaprotu, vai esam kaut kāda Izraēlas satelītvalsts? Ja tomēr esam neatkarīga, nacionāla valsts, kādēļ tik maz runā par latviešu tautas vajadzībām?

Ja cilvēkam nolietu litru (piekto daļu) asiņu, viņš būtu vārgs un slims. Tāda šobrīd ir mūsu tauta, jo, tēlaini izsakoties, piektā daļa asiņu tautai ir nolietā – daļa tautas ir aizbraukusi, vairs nav savā zemē. Protams, ka genocīds turpinās. Tas ir pieņēmis citas formas, bet pastāv.

Runā par demokrātiju, bet kā šī demokrātija dzīvē izpaužas? Pasē obligāti ir pirkstu nospiedumi. Jebkurai vecmāmiņai, kas dzīvo laukos, tagad jāmeklē dators, lai elektroniski deklarētos, jo citādi viņai neviens nemaksās par nedaudzajiem hektāriņiem. Un galvenais – dzīvojam melu pasaulē. Un tas neatliecas tikai uz Latviju – visas pasaules globālie meli tiek iebroti cilvēkam kā patiesība.

Seksperti, kā es viņus saucu, un **annālītiki** – visi cinās un stāsta melus, melus un melus... Tikai man gribas jautāt: ja mums ir tik daudz cilvēku ar augstākām izglītībām, kas izlaisti no universitātēm, bilancspējīgi grāmatveži,

DDD: Tikko atzīmējām Barikāžu 25. gadadienu. Liela daļa no tiem, kuri bija uz Barikādēm, atzīst, ka ne par šādu Latviju viņi ir cīnījušies...

Normunds Vīrs: Es arī biju uz Barikādēm.

DDD: Tad kam tādas Barikādes bija vajadzīgas?

N.V.: Barikādes bija Centrālkomitejas, to pašu partijnieku, organizētas. Lika kolhozu priekšsēdētājiem savest tehniku, baļķus un būvmateriālus. Tas viss bija teātris. Tauta masu skatos, protams, darbojās no visas sirds. Pēc Viļņas noteikti no augšas bija pavēle uztaisīt kaut ko līdzīgu – vairs ne tik briesmīgu, bet pietiekami ticamu.

DDD: Bieži vien, runājot par neatkarības atgūšanas laiku, sarunbiedri atzīst, ka tad, ja toreiz brīvību izcīnītu ar ieročiem, nevis dziesmām, tad šodien dzīvotu labākā Latvijā. Vai jūs tam piekrītat?

N.V.: Es esmu pacifists – esmu pret asins izliešanu, jo mana dzimta ir nesusi jau pietiekami daudz cilvēkupu. Es neuzskatu, ka kari un asinis kaut ko atrisina. Arī pilsoņu karu stihiska izcelšanās ir mīts, kas radīts kādas grupas interesēs. Aiz jebkura kara ir varas un naudas intereses. Kari ir organizēta masveida slepkavība ar iepriekš izplānotu mērķi, ar visiem generālu zbrukumiem utt., kur tiek konkrēti skaaitīts, cik zābaku pāri vajadzīgi, cik automāti, lielgabali, tanki, karakuģi, lidmašīnas u.tml. Un visu to var paveikt tikai cilvēki, kas drukā naudu, nozog no savas tautas vai aizlienē no tiem, kas drukā naudu.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VALSTSNĀCIJAS LINGVISTISKĀ DROŠĪBA

Saruna ar sociolingvisti, *Dr. philol. Vinetu Poriņu*

Turpinājums no iepriekšējā numura

DARBA LIKUMS – VAI AIZSTĀV LATVIEŠUS?

DDD: *Kāds būtu risinājums, lai reāli novērstu latviešu valodas apdraudētību un latviešu diskrimināciju?*

Vineta Poriņa: Pirmkārt, tā ir ikviena latvieša attieksme un atbildība, lietojot savu valodu, justies pašpārliecinātam savā valstī. Tā, protams, ir arī Latvijas augstāko amatpersonu atbildība, jo viņi par to nerunā presē, bet, sniedzot intervijas krievvalodīgajiem medijiem, gluži pretēji – lieto krievu valodu. Viņi taču ir valsts seja, kas reprezentē Latvijas valsti!

Lai novērstu latviešu valodas apdraudētību, nepieciešama t.s. krievvalodīgo

noteikumus par svešvalodas prasmi, ja tā nav pamatoti nepieciešama darba pienākumu veikšanai.”

Šis grozījums mazina latviski runājošo diskrimināciju un palīdz darba ņēmējiem pierādīt savas tiesības. Ja svešvalodas prasme nav ierakstīta darba līgumā, darba devējs to pieprasīt nedrīkst. Tomēr ceru, ka 12. Saeimai izdosies pieņemt arī iepriekšminēto pirmo priekšlikumu.

DDD: *Kādēļ noraidīja pirmo priekšlikumu?*

V.P.: Iesaistījās Saskaņas centra deputāti. Arī citu partiju deputāti tā vietā, lai atbalstītu priekšlikumu, atturējās, bet Latvijas Darba devēju konfederācijas pārstāvis u.c. pat paziņoja, ka nezinot tādus gadījumus, kad darba devēji nepamatoti pieprasītu kādu svešvalodu. Kas tad, viņuprāt, ir pamatoti? Tas, ka grāmatvedim, sekretārei, tehniķim vai visiem

valodu, kura nav ES oficiālā valoda.

Skumji ir arī tas, ka latvieši, kuri uzauguši ārpus Latvijas un bez latviešu valodas ir apguvuši vēl citas ES oficiālās valodas, ir spiesti saskarties ar t.s. stikla griestiem, kad darba tirgū latvieši ar daudzu svešvalodu prasmi un augstu kvalifikāciju savā profesijā it kā tiekot gaidīti, bet – kā izrādās – ja viena no daudzajām svešvalodām nav krievu valoda, šiem cilvēkiem darba iespējas daudzās sfērās Latvijā ir liegtas. Vairāki ārzemju latvieši, izcīnījušies ar šo nožēlojamo faktu, ar sarūgtinājumu ir devušies prom no Latvijas, lai arī sākotnējais mērķis bija pārcelties uz dzīvi Latvijā un ar izcilām zināšanām savā profesijā palīdzēt valsts izaugsmei.

Tāpat līdztekus esošajiem likuma grozījumiem ir jāpieņem iepriekšminētie grozījumi Darba likumā, lai radītu drošības sajūtu valstsnācijas cilvēkam – latvietim, kurš vēlas strādāt un nodrošināt savai ģimenei iztiku, darīdams to ar cieņu, izmantojot latviešu valodu. Dekolonizācija, veicinot Latvijas valstij neļālo cilvēku atgriešanos viņu senču dzimtenē, droši vien, jārisina paralēli, bet valsts valodas jautājums teorētiski ir vieglāk atrisināms, jo nav jāmaina cilvēka dzīvesvieta.

Ja cilvēkam ir jānodrošina bērni un jāsaņem iztikas līdzekļi, tad grozījumi Darba likumā vien varētu arī nepalīdzēt. Cilvēki naudas dēļ ir spiesti pielāgoties apstākļiem. Tas jau ir dubultpazemojoši.

Biju kursos, kurus vadīja lektors no Londonas. Viņš teica: ja ilgāk dzīvotu Latvijā, viņš noteikti apgūtu latviešu valodu. Daži klātesošie latvieši viņu centās atrunāt: “Ko jūs ar to latviešu valodu darīsiet? Te jau ir izdevīgi krieviski iemācīties, jo viss, kur ejat, ir krieviski. Tā ir liela valoda.” Iebildu, ka Rietumeiropā gandrīz nekur nav iespējama saziņa krieviski un ir labi, ka vēl citi izvēlas apgūt latviešu valodu. Tad arī citi latvieši pievienojās sarunai un oponenta, sakot: “Nē, latviešu valoda jau nekur nenoder.” Kļūseja pie galda sēdošā krieviete. Viņa prata latviešu valodu un skatījās, kā paši latvieši cīnās. Man par viņiem bija neērti! Lūk, šajā situācijā jau arī izpaužas mazvērtības simptoms – sevis projām mešana, sevis noliegšana.

NEVAJAG KLUSĒT!

DDD: *Ko latvietis var darīt, ja viņš jūtas diskriminēts darba tirgū? Vai ir kādi mehānismi?*

Vineta Poriņa: Var darīt diezgan daudz, bet diemžēl latvietis dara pārāk maz. Kad vajadzēja Darba likuma grozi-

jumiem argumentāciju, mana pētījuma rezultāti un dokumentālās liecības bija vienīgie dati, uz ko varēju atsaukties. Uz presi un publikācijām nevarēju balstīties. Turklāt viens no pretargumentiem, ko Saeimas sēdē minēja “Saskaņas centra” deputāts Boriss Cilēvičs un Darba un sociālo lietu komisijas sēdēs citi viņa partijas biedri, uzsverot, ka nekādas latviešu beztiesības darba tirgū nemaz nav un tas viss ir tikai manā galvā izdomāts, bija tas, ka Latvijā par latviski runājošo diskrimināciju trūkst tiesvedības un sūdzību. Lūk, latvieši nav orientēti uz tiesāšanos.

DDD: *Tavuprāt, kāpēc?*

V.P.: Pirmkārt, tas ir pazemojoši savā valstī. Arī dārgi. Turklāt cilvēki baidās, ka var palikt bez darba uz ilgiem gadiem.

DDD: *Bet ko tad darīt?*

V.P.: Viena iespēja – rakstīt Valsts valodas centram un Tiesībsargam iesniegumus par diskriminācijas atgadījumiem. Arī Valsts valodas centra direktors, kurš piedalījās iepriekšminētās komisijas sēdēs, diemžēl nevarēja sniegt ieskatu par to, kādas ir cilvēku sūdzības, sakot, ka šādu sūdzību Valsts valodas centram praktiski neesot.

Tāpat, rakstot Valsts valodas centram un Tiesībsargam, ir jāizstāsta neērtības – nevar dabūt darbu, jo tiek prasītas krievu valodas zināšanas. Ir arī jāziņo par situācijām, kad latvietis nevar saņemt kādu pakalpojumu valsts valodā.

2010. gadā kāds jaunās paaudzes izglītotājs, Latvijas augstskolas mācībspēks Sergejs Kruks, sarkastiski teica: “Ja skatāties, ka ir nepieciešams saglabāt latviešu valodu un kultūru, tad šāda politika ir graužošā. Latviešu kultūras un valodas aizstāvji rok “dzīļu bedri” – šī esošā, dominējošā, stereotipiskā latviešu kultūras paradigma ir vērstā uz Latvijas kā Brīvības muzeja saglabāšanu, jo tad tur būs darbs dzejniekam un māksliniekam, algu viņi saņems, tur būs arī valoda, tautastērpi, un tiks saglabātas tradīcijas. Bet, lai Latvija kļūtu par modernu un ekonomiski spējīgu valsti, ir jācīnās pret daudzām latviešu vērtībām.”

Man, izlasot šo Sergeja Kruka destruktīvo domu, radās ideja publicēt kāda manis vadītā Eiropas Komisijas projekta pētījuma rezultātus par to, ka starpkultūru saziņā Latvijā diskriminēti un diskomfortā jūtas tieši latvieši. Sākumā gribēju ar savu rakstu tikai atbildēt šim cilvēkam, kurš mudināja arī uz starpetnisko konfliktu, bet viss iznāca daudz plašāk. Par šo pētījumu ieinteresējās gan Latvijas Ārlietu ministrijas pārstāvji, Saeimas Eiropas lietu komisijas vadītāja Vaira Paegle un

citu organizāciju pārstāvji. Tolaik oficiālos valodas situācijas pārskatos latviešu lingvistisko diskrimināciju nevarēja atrast pat ar uguni. Tikai nesen Valsts valodas politikas pamatnostādnes beidzot ir atzīts, ka situācija darba tirgū “nereti diskriminē” tos, kuri neprot krievu valodu. Bet latviešu lingvistiskā diskriminācija jau ir izplatīta “pa visu perimetru”: ne tikai darba tirgū, bet arī publiskajā telpā un citur.

“LIELĀS NĀCIJAS” SINDROMA IGNOREŠANA

DDD: *Bet vai tu redzi kādu reālu iespēju, ka iepriekš izrunātās problēmas latviešiem varētu labvēlīgi risināties bez dekolonizācijas veikšanas?*

Vineta Poriņa: Patlaban to ir grūti pateikt. Krievijas ekonomiskā si-

profesijām, citādi tā esot diskriminēšana, un tas, iesaistoties arī latviešiem no ierēdniecības, tika izdarīts. Pirms tam prasības bija adekvātas, lai cilvēks veiksmīgi strādātu valstī ar vienu valsts valodu. Un tad (pēc 2000. gada) krievvalodīgie sāka saprast, ka būs labi, šeit, Latvijā, viņi var dzīvot, kā grib.

DDD: *Pirmais darbs, ko paveica Vaira Viķe-Freiberga, stājoties Valsts prezidentes amatā, bija Valsts valodas likuma mikstināšana.*

V.P.: Jā, viņa mikstināja Valsts valodas likumu. Mēs, valodnieki, pret to ļoti protestējām. Nesaprotu, kā tas varēja notikt, ka valodnieku iebildumi vispār netika ņemti vērā. Acīmredzot parlamentā nebija pietiekami spēcīga valstsnācijas lobija, lai cik tas divaini izklausītos. Iespējams, arī valdībā nebija latviešu valodai un valodniecībai draudzīgu personu pārstāvniecība.

Kopumā bija daudz brīdinājumu par Valsts valodas likuma mikstināšanas postošo ietekmi, un tas, ka šodien mums ir jārunā par Darba likumu un latviešu lingvistisko diskrimināciju, ir sekas likuma normai, ka privāto uzņēmēju darbībā valodas lietošanu valsts neregulē.

tuācija ir vāja, tāpēc krievvalodīgie skatās tikai uz Rietumiem. Viņi izbrauc uz citām Eiropas Savienības valstīm, lai gan varbūt ne tik intensīvi, kā gribētos. Pamatnācijas procentuālo īpatsvaru tas palielina. Latviešiem arī bērni dzimst vairāk.

Līdz 2000. gadam krievvalodīgie bija sapratuši, ka bez latviešu valodas Latvijā neiztikt, bija arī bažas, ko Latvijas valsts darīs ar viņiem. Dekolonizācijas jautājums bija karsts. Tad nāca 2000. gads ar bēdīgi slaveno EDSO Augsto komisāru nacionālo minoritāšu jautājumos Maksu van der Stūlu, kurš paziņoja, ka ir jāmikstina valsts valodas atestācijas prasības

Kopumā bija daudz brīdinājumu par Valsts valodas likuma mikstināšanas postošo ietekmi, un tas, ka šodien mums ir jārunā par Darba likumu un latviešu lingvistisko diskrimināciju, ir sekas likuma normai, ka privāto uzņēmēju darbībā valodas lietošanu valsts neregulē. Netiek ņemta vērā krievu valodas pašpietiekamība. Tiek ignorēts fakts par “lielās nācijas” sindromu, kad tās pārstāvji uzspiež savu valodu valstsnācijas pārstāvjiem. Un latvieši man aptaujā atzīst, ka viņi jūtas pazemoti, aizvainoti, apjukuši, ka viņi grib runāt latviski, bet ne visur to Latvijā var darīt.

Turpinājums 6. lpp.

VALSTSNĀCIJAS LINGVISTISKĀ DROŠĪBA

Turpinājums no 5. lpp.

Vineta Poriņa: Daudzi latvieši uzsver, ka viņiem ir arī citas Eiropas oficiālo valodu prasmes, bet ar to Latvijā nepietiek. Bet vajadzētu taču būt pietiekami tikai ar latviešu valodas prasmi Latvijā!

DDD: *Kā tu domā, ja latvieši savā valstī būtu ar lielāku pašcieņu un veidotu šeit atbilstošu latvisku vidi, varbūt tas liktu arī krievvalodīgajiem vienkārši izvēlēties – vai nu viņi latviskojas, vai brauc prom?*

VP: Jā, protams, lai izvēlas, vai grib šeit dzīvot vai ne. Bet šobrīd ir tieši otrādi – mēs, latvieši, viņiem sagādājam pilnu “komforta paku”: tiek uzturētas t.s. minoritāšu skolas, kur viss notiek pēc viņu gribas, tas ir, krievu valodā. Starp citu, pat jaunie imigranti, piemēram, ķīniešu, ukraiņu vai vjetnamiešu bērni, aizejot uz šo skolu, automātiski rusificējas, jo vide ir krieviska. Savukārt,

Darbiniekiem taču būtu labi jāzina tikai valsts valoda un jāveic savs darbs, nevis jānodrošina lingvistiskais komforts savam priekšniekam, kurš Latvijā negrib runāt latviski.

apgūstot vēsturi šajās krievvalodīgajās skolās, kur tā tiks mācīta ar prokremlisku saturu, šis ķīnietis, ukraiņis vai vjetnamietis u.c. izaugs par Kremļa politikas atbalstītāju, un tas ir ārkārtīgi bīstami.

DDD: *Vai tad ir zināmi gadījumi, kad ķīnieši Latvijā mācās krievu skolās?*

VP: Jā, diemžēl ir. Zinu, ka Muceniekos, kur notiek imigrantu sadale, ir darbinieks, kurš iesaka izglītības iestādes: vieniem vecākiem ieteic bērnu vest uz latviešu skolu, citiem – uz krievvalodīgo skolu.

DDD: *Interesanti, uz kādiem principiem šie ieteikumi ir balstīti?*

VP: Tas ir nesaprotami un mūsu situācijai nelabvēlīgi. Sabiedrības divvalodību tas katrā ziņā audzē un krievu valodas kolektīvu palielina.

2015. gadā ir pieņemts likuma grozījums par bēgļiem, ka viņu jaunākā paaudze apmeklēs skolas ar latviešu mācību valodu. Tomēr attiecībā uz imigrantiem pastāv situācija, ka tiek pieļauta izvēle, un kāds ieteic, ka bērnam būs vieglāk mācīties t.s. krievvalodīgajā skolā.

DDD: *Kā krievu skolas būtu jāslēdz?*

VP: To vajadzēja izdarīt jau 90. gados, kad krievvalodīgie nezināja, kāda ir viņu nākotne Latvijā. Gan kādas nekrievu minoritātes skolas direktore, gan pirmsskolas izglītības profesori sarunās ir atzinuši, ka Latvijā nevajag pārmaiņu programmas, pārejas posmus un reformas, bet vienkārši ir jāpieņem lēmums, ka skolas pāriet uz latviešu valodu. Ja ir politiskā griba un mugurkauls, tad tas var notikt ātri un veiksmīgi.

Turpmāk vēl...
Intervēja Līga Muzikante

25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa. Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12.00. Gājiena sākums no Okupācijas muzeja no plkst. 12.40. Biedrības karogu nesīs leģendārais Konstantīns Pupurs. Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Jānis Lapiņš
Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

ANTIKULTŪRA – civilizācijas slimība

Ļevs Balašovs

Antikultūra ir plaši izplatījusies pēdējo 80–100 gadu laikā. Sākumā tā inficēja Rietumvalstis, bet pēc 1991. gada notikumiem antikultūra aktīvi un intensīvi tiek ieviesta arī pēcpadomju telpā.

ANTIKULTŪRAS PAZĪMES

- 1) Nepārtraukta pievēršanās nāves tēmai; nekrofilija. Tās ir neskaitāmas šausmu un katastrofu filmas, trilleri, bojeviki utt., kā arī attiecīgi literāri darbi. Tā ir arī informatīvā nekrofilija masu saziņas līdzekļos.
- 2) Amorālā propaganda visās tās izpausmēs: absurda teātris (absurda drāma), absurdisma filozofija, psihodēliskā filozofija, narkotiskā antikultūra, noziedznieka tēla romantizācija (kad noziedznieki – antivaroņi tiek parādīti kā varoņi), pārmērīga uzmanības pievēršana seksuālās dabas novirzēm (sadismam, mazohismam, homoseksuālismam), tiek sme parādīt psihopatoloģiskus un slimus cilvēka psihi stāvokļus.
- 3) Kultūras nihilizācija, atteikšanās no kultūras vispār vai mēģinājumi to “mūsdienīgot”, izkropļojot un padarot par antikultūru, līdzsvara izjaukšana starp tradīciju un novatorismu par labu pēdējam, novatorisms novatorisma pēc, cenšoties ar savu novatorismu atstāt pēc iespējas spēcīgāku iespaidu, šokēt.
- 4) Karojošais iracionālisms: sākot no postmoderniskas ķēmošanās un beidzot ar misticisma slavinājumiem.

KULTŪRAS DARBINIEKI – PĀRVĒRSTI PAR ANTIKULTŪRAS DARBOŅIEM

Diemžēl daudzi kultūras darbinieki arvien vairāk pārvēršas par antikultūras darbiniekiem.

Pirmkārt, tā vietā, lai “vislabākās jūtas” “ar līriku modinātu” (Aleksandrs Puškins) un “sētu saprātīgo, labo, mūžīgo” (Nikolajs Nekrasovs), viņi iesaistās pret kultūru un cilvēkiem noziedzīgos nodarījumos: veido attēlus un scēnas, kuras demonstrē vardarbību, slepkavības, noziedzīgas darbības, rupjību, cinismu, visādas ākstības un stulbumu.

Otrkārt, jaukais un skaistais mūsdienu “kultūras” darboņiem nav modē: jo kroplāks un ārpātīgāks ir attēlojums, jo tas skaitās labāks.

Treškārt, patiesība, taisnība un realitāte netiek veicinātas. Cilvēkiem mēģina iegālvot, ka ilūziju pasaule, ireālā pasaule ir daudz interesantāka par realitāti. Tiek apsveik-

ta minhaunizācija, kastanedizācija, visu veidu (gan fiziska, gan garīga) apstulbināšanās. Tas ir kā gandrīz tiešs aicinājums sajukt prātā un aiziet no reālās pasaules līdz pat narkotiskajiem murgiem. Īsāk sakot, labais, skaistais, patiesais – fundamentālās cilvēciskās vērtības – antikultūras darboņus gandrīz nemaz neinteresē, bet, ja arī interesē, tad tikai kā dekorī pašu nenormālībām.

Antikultūra ir pārmērīga noteiktu kultūras ēnu pušu attīstība. **Antikultūra ir ļaundabīgs audzējs kultūras ķermenī. Antikultūras bīstamība ir ne tikai tās ietekmē uz cilvēku apziņu un uzvedību, bet arī apstākli, ka antikultūra maskējas un uzdod sevi par kultūru.** Cilvēki bieži vien tiek apmānīti, kad uzķeras uz antikultūras āķiem, pieņemot antikultūras kropļības par kultūras sasniegumiem. **Antikultūra ir smaga mūsdienu sabiedrības slimība. Antikultūra iznīcina kultūru. Antikultūra iniciē cilvēkā cilvēcisko. Antikultūra iznīcina cilvēku kā tādu.**

Ir uzskats, ka kultūra ir pilnīgi viss, ko ir radījuši cilvēce, arī tas, kas ir nesavietojams ar normālu cilvēcību (tā, piemēram, uzskata krievu filozofs Vladimirs Solovjovs, 1853–1900). Tam nevar piekrist.

“Kultūra ir uzkrāto vērtību sabiezējums.” (Georgijs Fedotovs, 1886–1951).

“Kultūra ir vide, kura audzē un baro cilvēka personību.” (Pāvels Florenskis, 1882–1937). Savukārt Ļevs Tolstojs (1828–1910) par kultūru izteicās šādi: “...mums ir tiesības par zinātni un mākslu saukt tādus darbības, kuru mērķis ir dot labumu visai sabiedrībai un cilvēcei un kuras to arī dod. Tāpēc, lai kā arī sevi sauktu tie, kuri izdomā kriminālo, valsts un starptautisko tiesību teorijas, tie, kuri izdomā jaunus lieltalākus un sprāgstvielas, un tie, kuri sacer piedauzīgas operas un opeletes, mums nav tiesību viņu darbošanos saukt par zinātni un mākslu, tāpēc ka to darbība nav vērsta uz sabiedrības un cilvēces labumu, bet gan tieši pretēji, tā nāk par jaunu cilvēkiem.”

Pie kultūras ir pieskaitāms tikai tas, kas kalpo dzīvības saglabāšanai, attīstībai un progresam. **Jeb kultūra ir zināšanu un prasmju apkopojums, kuras ir vērstas uz cilvēka pašsaglabāšanos, atražošanas un pilnveidošanas** un daļēji izpaužas dzīves normās (paražās, tradīcijās, kanoņos, valodas standartos, izglītībā utt.), bet daļēji materiālās un garīgās kultūras priekšmetos. **Viss, kas iziet ārpus šīm zināšanām un prasmēm, viss, kas grauj cilvēku un traucē viņa pilnveidošanos, tam visam nav nekāda sakara ar kultūru.**

NENORMĀLĀ PROPAGANDA MŪSDIENU SABIEDRĪBĀ

Mūsdienu sabiedrība, tās atmosfēra kopumā ir inficēta ar nenormālības baciļiem (amorālo, noziedzīgo, pataloģisko). Televīzija un kino ir pārpludināta ar vardarbības scēnām, slepkavībām, visādām šausmām, monstriem, katastrofu un cilvēku bojāejas kadriem. Noziedznieki un slepkavas tiek pozicionēti kā varoņi.

Filozofe Jeļena Zolotuhina-Aboļina (1953) šo antikultūras fenomenu

Īsāk sakot, labais, skaistais, patiesais – fundamentālās cilvēciskās vērtības – antikultūras darboņus gandrīz nemaz neinteresē, bet, ja arī interesē, tad tikai kā dekorī pašu nenormālībām.

nosauca par “ļauano spēku estētizāciju”. Viņa raksta: “Nebeidzamie asiņainie seriāli, katastrofu filmas, šausmu seriāli par maniakiem un vampīriem ir pārpludinājuši TV ekrānus. Kino sacenšas ar dzīvi – kura ir drausmīgāka: TV-kino ekrānu dzīve vai reālā? Garkājainas skais-tules ar šņorēm žņaudz savus boifrendus, bet pasaku rūķīši mauc ādu no dzīvajiem. Un cilvēki kaut kā pie tā pierod. Cilvēki pierod pie ļaunuma, kurš ir pasniegts krāšņā iesaiņojumā un uz skaistu peizažu fona. Ļaunums kļūst par mājas parādību, līdzīgi kā par mājas parādību ir kļuvuši rotveilers, bet no tā ļaunums nepārstāj būt par ļaunumu, līdzīgi kā rotveileru šķirnes suņi nepārstāj būt par plēsējiem, kuri jebkuru mirkli var pārgrauzt rikli pat savam saimniekam. Jaunietim, kurš tūkstošiem reižu uz ekrāna ir redzējis slepkavības (sadistiski nofilmētas pa visu ekrānu) ir daudz-kārt vienkāršāk paņemt rokās automātu un sākt iet slepkavot. Viņa sirds ir pārklājusies ar nocietinājuma kārtu un kļuvusi mežonīga. Un no šīs mežonības viņš pārstāj saprast, ka reālajam cilvēkam nav rezervē piecas dzīvības kā personāžiem no datorspēlēm un ka ar reāliem cilvēkiem nedrīkst apieties kā ar uz ekrāna dancojošajiem mērķiem. Ļaunuma estētizācija ir milzīgs mūs-laiku posts.”

Vienā gan nevar piekrist, ka it kā “kino sacenšas ar dzīvi, kura ir drausmīgāka”. Kino nesacenšas ar dzīvi drausmīguma ziņā, bet gan stipri kropļo to. Tās ir divas dažādas lietas: atsevišķi dzīves fakti, kuri tiešām var būt šausmīgi, un dzīve kopumā. Dzīve kopumā ir skaista un apbrīnojama! Ja mūsdienu kino patiešām mēģinātu sacensties ar dzīvi visā tās daudzveidībā, tad šausmī-

gaus tajā aizņemtu pietiekami maz vietas.

JAUNĀ PAAUDZE TIEK AUDZINĀTA AR PIEMĒRIEM

Neskaitāmās scēnas ar noziedzīgas un amorālas uzvedības parādīšanu tikai audzina noziedzniekus un palielina noziedzību. Nav taisnība tiem kino–TV darboņiem un rakstniekļiem, kuri attaisno savu destruktīvo darbību kriminālās sfēras atainošanā ar to, ka tā arī ir dzīves sastāvdaļa. Tā tas nav. Šādi darboņi apmelo dzīvi, cilvēkus un cilvēci. Lielākā daļa cilvē-

ku dzīvo normālu dzīvi, un noziedzībā ir iesaistīta tikai maza cilvēku daļa. Noziedznieki līdzīgi kā slimības izraisīti mikrobi spēj tikai parazitēt uz veselas sabiedrības ķermeņa. Ne ar to dzīvo sabiedrība. Noziedzība atrodas dzīves perifērijā, tā ir margināla dzīve. Tāpēc uz ekrāniem noziedzībai ir jābūt parādītai attiecīgā daudzumā – nevis kā tagad 50–70% no ētera, bet gan 5–10%.

Tā ir sen zināma pedagogiska patiesība, ka jaunā paaudze visvairāk tiek audzināta ar piemēriem. Ja jaunie cilvēki redz draņķīgus piemērus, tad nevēlams viņi tiek inficēti ar šo piemēru enerģiju. Tas pats efekts darbojas arī otrādi (labi piemēri dod labu enerģiju).

Lūk, ko par šo rakstīja Seneka pirms gandrīz diviem tūkstošiem gadu: “Ja gribi tikt valā no netikumiem, tad izvairies no sliktiem piemēriem. Vairies no skopuļa, no izvirtuļa, no cietsirdīgā, no viltīgā, no visa, kas tev var kaitēt, lai arī cik tuvu tie neatrastos, kaut vai tev pašā. Aizej no viņiem prom un sāc dzīvot ar Katoniem, Leliju, Tuberonu vai arī, ja tev tuvāki ir grieķi, tad ar Sokratu, Zenonu. (...) Viņi tev iedos gan dievišķās, gan cilvēciskās zināšanas, viņi tev pavēlēs būt radošam un iemācīs ne tikai gudri runāt klausītājiem par prieku, bet arī norūdīt dvēseli un būt izturīgam pret grūtībām.” (Seneka. Vēstules Lucilijam par ētiku).

Līdzīgi Senekam uzskatīja arī kaujās tā arī nekad neuzveiktais krievu karavonis Aleksandrs Suvo-rovovs (1730–1800): “Ņem sev par paraugu varoni, novēro viņu, ej viņa pēdās, panāc viņu un, ja pārspēsi to, tad slava tev!”

*Fragments no grāmatas
“Dzīves negatīvisms:
antikultūra un
antifilozofija”*

HOMOSEKSUĀLISMS biologa skatījumā

Jēkabs Raipulis

*Dr.biol., asoc.profesors,
ģenētiķis*

MELI UN IECIETĪBA!

Mēs lasām aizkustinošus rakstus un klausāmos raidījumus par to, kā tiekot diskriminēti cilvēki ar homoseksuālu uzvedību Latvijā, kur esot izteiktākā homofobija pasaulē. Kāds homoseksuālista aktīvists patētiski izsaucas: “Mēs iebrienam reakcionāros, autoritārisma dubļos, ja neļaujam visām minoritātēm vienādas tiesības!”

Es mēģinu saprast, ar ko šī *minoritāte* ir tik īpaša un ar ko tā atšķiras no citām cilvēku ipatnībām, ja tā ir jāizceļ un sevišķi jāciena. Savukārt, ja kāds izsaka vēlmi, lai homoseksuālistu praidis netiktu rikots Rīgas centrā, viņš kļūst par progresu nīdēju, atpakaļrāpuli, homofobu. Ja jums ir kādas citas domas par homoseksuālista vietu sabiedrībā, kas atšķiras no pašu homoseksuālistu sludinātā, jūs tiekat pasludināts par cilvēktiesību ierobežotāju.

Padomju laikos man bija kolēģe, kura katru dienu pārmeta, kādēļ jūs – latvieši – nemīlat krievus. Jā, man bija iemesli, kādēļ viņus nemīlēt, taču visvairāk tracināja tas, ka sociālisma ideoloģiju pārstāvošie mēģināja iestāstīt to, kas acimredzami neatbilda patiesībai. Līdzīgi ir arī ar homoseksuālo uzvedību un attieksmi pret to. Ja ik brīdi mēģina iestāstīt, cik homoseksuālisms ir cildenā un slavējama īpašība, turklāt cenšas to pamatot ar nepatiesu informāciju, tad tas izraisa pamatotu nepatiku.

Saceltais troksnis par seksuālo minoritāšu tiesību ierobežošanu nekādā gadījumā neveicina to saprātīgu risināšanu, par ko šķietami iestājas homoseksuālista ideologi. Šajā polemikā, no vienas puses, ir labi pārdomāta un organizēta homoseksuālista propagandētāju un aizstāvju darbība ar vienotiem argumentiem par it kā demokrātijas un cilvēktiesību pārkāpumiem, no otras puses, tradicionālo vērtību aizstāvju pavisam instinktīva reakciju uz nesaprotamu, nepatīkamu un vairuma izpratnē amorālu normu uzspiešanu vai iestāstīšanu, ka tās ir pareizas un labas. Abas puses cenšas pierādīt savu taisnību.

Protams, naivi cerēt, ka ar argumentiem var mainīt pārliecību, ja argumentus nesaprot, bet it īpaši, ja tajos neieklausās un ignorē. Pirms vairākiem gadiem piedalījies portāla “Delfi.lv” organizētā diskusijā par homoseksuālistu, kurā centos no zinātniskā viedokļa pamatot tradicionālās heteroseksuālās attiecības kā normu. Anonīmajos komentāros saņēmu visneiedomājamākos savas “riebīgās uzvedības”

un “ļauņas dabas” raksturojumus. Taču tajos nebija zinātniski pamatotu pre-targumentu, bet dabas un arī sociālo likumību aēģār-na izpratne. Kopš tā laika nekas nav mainījies ne attieksmē, ne argumentos. Neviena zinātniskais pamatojums nav sadzirdēts, nav ne mazākās vēlmes censties izprast stāvokļa nopietnību. Anonīmie komentāri, kas bija pie mana raksta, gan varētu node-rēt psiholoģiskiem pētījumiem, kas zināmā mērā atsedz homoseksuālistu no sabiedrības slēptās do-mas. Tie ļautu izvērtēt, cik tās ir “nevainīgas” un “nekaitīgas”. Piemēram: “Murgs un vēlreiz murgs. Šādi Rāpuļi tumšā skapī turami vai cirka arēnā rādāmi!” (Vārdu spēle, mans uzvārds ir Raipulis.)

Kādā J. Dombura vadītā-jā televīzijas diskusijā ska-nēja daudzkārt tiražētās nepatiesības par homosek-suālistu. Atklājās arī poli-tiķu nezināšana par jautā-juma būtību, kslums un bailes izteikt kaut ko tādu, kas varētu kaitēt viņu po-pularitātei. Jau pašā jau-tājuma nostādnē – ja tu atzīsti praidi, tu esi prog-resīvs, demokrātisks, ei-ro-peisks, iecietīgs; ja ne, tad reakcionārs, progresā nī-dējs – ir noliegta iespēja iz-teikt argumentus, kas vei-cinātu sapratni, un virzību uz konsensu, uz ko itin kā aicina praida organizētāji. Taču, manuprāt, ne jau praida noorganizēšana pil-sētas centrā ir būtiskais, bet gan pēc iespējas lielā-ka trokšņa sacelšana. Tas homoseksuālistu nostāda līdzās tiešām nopietnām problēmām, līdz ar to ra-dot **neveselīgu ažiotažu** un interesi jauniešos, kuri acimredzot ir šo aktivitāšu adresāts.

Kādēļ homoseksuāli-sma jautājums tik aktīvi tiek izvērīts? Kuri ir ie-interesēti, lai par to pēc iespējas vairāk runātu, lai ap to virmotu kaislības? Protams, nevienam nevajag diskriminēt, nevajag darīt pāri. Taču neizpratni rada vēlme šo **novirzi** uzdot par kaut ko sevišķu, kas prasa īpašu attieksmi, tur-klāt cenšoties pierādīt, ka tā ir dabiska un sabiedrī-bai derīga.

Bet tagad neliela analīze apgalvojumiem, ar kuriem homoseksuālista aktīvisti pamato cīņu par “savām tiesībām”:

Homoseksuālisms – BIEŽA PARĀDĪBA?

1. **“Homoseksuālisms ir bieži sastopama parādība.”** J. Dombura raidīju-mā izskanēja un populārās publikācijās tiek apgalvots, ka ikkatrā sabiedrībā un arī laikmetā esot ap 8–12 % homoseksuāli orientētu cilvēku; bet konkrēti Lat-vijā to esot 200 000 (kaut ko apgalvot par Latviju gan nav nekāda pamata, jo nav veikti pētījumi).

Savukārt pētījumi ASV ir šādi: 12 lielākajās pil-sētās sevi par homosek-

suāliem vai biseksuāliem uzskata ap 9% cilvēku; astoņdesmit astoņās pēc lieluma nākamajās pilsē-tās – 4,2%; nelielās pilsēti-nās – ap 2%; laukos – zem 1%. Šie skaitļi nepārpro-tami parāda, ka homosek-suālista izplatība svarīga ir attieksme pret to. ASV laukos un mazās pilsētiņās šī uzvedība netiek īpaši atbalstīta un akceptēta, tāpēc šeit par homosek-suāliem acimredzot kļūst tikai tie, kuriem uz to ir bioloģiski nosacīta ievirze. Apkopojot vairāku val-stu pētījumu rezultātus, kļūst redzams, ka lielais homoseksuāli orientēto procents rodas no tā, ka samērā daudzi pusaudža gados vai arī vēlāk ir iz-mēģinājuši homoseksu-ālos sakarus, tomēr NAV pie tiem palikuši. Tādu, kuriem šī sliecība ir sta-bila, nav vairāk par 1–2%. Piemēram, Anglijā tikai homoseksuāls dzīvesveids ir 1% geju, 0,3% lesbiešu, Somijā – 0,9% geju, 0,5% lesbiešu, arī Francijā un ASV šie skaitļi ir līdzīgi.

Homoseksuālisms – ĢENĒTISKI NOTEIKTS?

2. **“Homoseksuālisms ir ģenētiski noteikts, tāpat negrozāms “kā acu krāsa”.”** No ģenē-tiskā viedokļa šāds apgal-vojums nav ne ar ko pa-matots. Tas izriet no pašu homoseksuālista adeptsu cita apgalvojuma, ka ho-moseksuālā orientācija ir nepārtraukta pāreju rinda no izteikta homoseksuāli-sma caur biseksuālistu līdz izteiktam heteroseksuāli-smam. Šis pēdējais apgalvo-jums ir tuvs patiesībai un atbilst poligēni noteiktas pazīmes ģenētiskajai de-

terminācijai ar multifakto-riālu izpausmi, t.i., vismaz daļai tās formu svarīgi ir sociālās vides apstākļi, kas nosaka, vai tā izpau-disies vai ne, daļai – tikai sociālā vide. Arī tas fakts, ka ar gadiem cilvēku dau-dzums, kas sevi atzīst par homoseksuāli orientētiem, samazinās, liecina, ka šī īpašība nemaz nav tik ne-grozāma. Piemēram, 1996. gadā Sanktpēterburgā veiktajā pētījumā konsta-tēts, ka vecumā no 18 līdz 34 gadiem sevi par gejiem atzīst 2,7% vīriešu, vecu-mā no 35 līdz 55 gadiem – 0,6%, vecumā no 55 līdz 74 – 1,3%. Faktiski, tikai ap 1% cilvēku ir ar iedzims-tošu vai ar embrionālajā attīstībā iegūtu bioloģisku homoseksuālo orientāciju. Līdzīgi kā citas poligēni iedzimstošas novirzes. Pā-rējie homoseksuāls uzve-dības gadījumi ir sociālās vides ietekmē radušies.

Homoseksuālās orien-tācijas rašanās cēloņi ir dažādi – kā tas ir ar vairā-kām bioloģiski sociālajām negācijām – alkoholismu, zagšanu u.c. Kā daudzām sarežģītām cilvēka pazi-mēm, īpaši saistītām ar psihi, ir dabisks noviržu procents, kas noteikts ar ģenētiskajām dzimuma veidošanās kļūdām. Par to liecina atsevišķu iden-tisko dvīņu pāru vienādā homoseksuālā orientācija. Nākamais noviržu rašanās periods ir embriogēnēze, kad veidojas dzimumor-gāni un dzimumhormoni, kuri iedarbojoties uz sma-dzeņu attīstību tās masku-lizē (vīrišķo) vai femini-zē (sievišķo). Šajā laikā arī citi faktori var ietekmēt smadzeņu maskulinizāciju vai feminizāciju. Pētījumos konstatēts, ka grūtniecēm, kuras, iznēsājot bērnu, lietojušas fenibarbitalus,

biežāk nekā tām, kuras tos nav lietojušas, bērni ir ar homoseksuālu vai trans-seksuālu orientāciju.

Nākamais normālu dzi-mumorientāciju izmai-nošais apstāklis ir bērnu seksuālā izmantošana. Vēl

no slimību skaita, homo-seksuālista aizstāvji uz šī pamata apgalvo, ka viņu uzvedība ir normāla. Taču runa nav par kaut kādu abstraktu absolūto normu. Homoseksuālista gadiju-mā runa ir par normu at-

Neizpratni rada vēlme šo novirzi uzdot par kaut ko sevišķu, kas prasa īpašu attieksmi, turklāt cenšoties pierādīt, ka tā ir dabiska un sabiedrībai derīga.

nākamais – sociālā vide un sabiedrības vai atsevišķu sabiedrības grupu attiek-sme pret homoseksuālo uzvedību.

Homoseksuālisms – SEKSUĀLĀS UZVEDĪBAS NORMA?

3. **“Homoseksuālisms ir seksuālās uzvedības normas viena no formām.”** To itin kā apstiprinot jau iepriekš minētā sakarība, ka ir ne-pārtrauktas pārejas no izteikta homoseksuālista līdz heteroseksuālistam. Taču līdzīgu sakarību mēs redzam vairākām ģenētis-ki noteiktām īpašībām un smagām novirzēm. Piemē-ram, šizofrēnijai arī ir da-žāda smaguma formas no nepieciešamības atrasties psihiatriskajā slimnīcā līdz vieglām formām, kas ļauj dzīvot vairāk vai mazāk normālu dzīvi. Neviena šizofrēnijas nesaucpārnormu.

Līdzīgi ir ar homosek-suālistu. Tā kā 1973. gadā ASV psihiatru aso-ciācija (ar nelielu balsu vairākumu) nobalsoja, ka homoseksuālisms nav psi-hiska novirze, to izslēdza

tiecībā uz vienu no cilvēka pamatvajadzībām – sugas turpināšanu. Tātad šeit novirze ir reproduktīvajā jomā, proti, tā ir neaugli-ba. Neauglība var būt gan reproduktīvo funkciju fi-zioloģisku vai funkcionālu traucējuma rezultāts, gan arī psihiskas dabas parā-dība. Homoseksuālista gadījumā tā ir psihiskas dabas parādība, t.i., nespē-ja (nevēlēšanās) kontaktēt ar pretējā dzimuma indivi-diem un stāties dzimumat-tiecībā.

Kādas pūles gan nepie-liek laulātie ar reproduk-tīvajiem traucējumiem, lai tiktu pie bērna, cik līdzek-ļu neiztērē, lai izārstētu šo novirzi! Bet nosaukt homo-seksuālistu par novirzi, t.i., neauglību, tiek uzska-tīts par lielāko diskriminā-cijas izpausmi. Jāpiebilst gan, ka oficiālajā 1980. gada diagnožu sarakstā (DSM – III) ir minēta “dis-tonā homoseksualitāte” (distonija – psihiatriskais termins, kas apzīmē stā-vokli, kad indivīds jūt asu neapmierinātību par kaut kādām netipiskām īpaši-bām un gribētu no tām at-brīvoties.)

Turpmāk vēl...

Lex naturalis un Skinhedisms

**Tā zāle, kas plauta,–
nemūžam vairs nezaļos!** *(Iz dziesmas)*

Dr. Valdis Šteins

profesionāls ģeogrāfs

Karš ir miers, verdzība ir brīvība! Protams, atpazīst-tat šos teicienus? Bet jauno Latvijas lumpen-birokrātu lozungu **“Noskalpēta daba ir sakopta vide!”**? Koki bez lapām, krūmi bez ogām, plāvas bez zie-diem – vai tā nav situācija pēc neirona bumbas sprā-dziena, kad viss dzīvais ir iznīcināts, kad pa laukiem vairs zaķis nelec, putnu ligzdas ir tukšas, un pat zaķši emigrējuši uz zemi, kura nav Eiropas Federā-cijā. Apokaliptisks skats un Latvijas lumpen-biro-krātu skaistuma ideāls! Vai šie lozungi nav līdzīgi

orveliskajiem? Vai tas ir tikumības trūkums? Teh-nokrātu uzvara pār dzīvo? Dzelsbetona kastēs augu-šu, t.i., “Trušu būru” iedzi-votāju – urbānistu – uzva-ras gaviles pār laukiem?

Kādā valstī dzīvojam? Latvijā pat Daba ir pasludi-nāta par noziedznieci. Lat-vijas jaunās “opričņinas” institūcijas ilgi domāja un izdomāja – jāiesaista pati Māte Daba tautas vajāša-nā un aplaupīšanā. Daba kā noziedzniecē un Tauta kā noziedzniecē, jo nespēj pretoties Dabas spēkiem. Lumpen-birokrāti izdomā-ja, ka Daba jāpārvērš par viņu alkatības ieroci. Divi zaķi ar vienu šāvienu – tau-ta nospiesta vairāk paupe-rismā, un valsts birokrātu naudas kulē satek no Dabas izspiestā un tautas svie-driem slacītā “sālā nauda”.

Vienkārši un neiedo-mājami – Daba kā ins-truments tautas aplau-pīšanai un vajātās vergu sabiedrības veidošanai, verga mentalitātes vei-

došanai, skaistuma iznī-cināšanai, Dabas daudz-veidības – dzīvības pa-mata – iznīcināšanai!

Latviju ir pārņēmis no-zieguma vilnis pret Māti Dabu – zemes Māru. Tas, protams, ir vispārējās soci-ālās garīgās nekrofilijas pa-raugs. Rūcošas, smirdošas un elektriskas, pašskrejo-šas, vadāmas un stumjamas giljotinmašīnas skraida pa plāvām, mežu kļajumiem, starp kokiem un krūmiem (kuri ir paguvuši izaugt iepriekšējās likumdošanas laikā), plāvā un mežā iznī-cinādamas visu dzīvo – gan to, kurš grib izaugt, gan to, kurš grib pikstēt. Pie varas esošie lumpen-birokrāti ir noteikuši Dabai dzīvības cenu. Visas augu sugas, ku-ras aug vertikāli un ir ga-rākas par 10 vai 15, vai 20 cm, atkarībā no pilsētas un novada lumpen-birokrātu izdomas, ir nolemtas giljo-tinēšanai.

Vietvaldību-patvaldību “Teritorijas un būvju uztu-rēšanas un kopšanas saīs-

tošie noteikumi” (vai ir arī nesaistošie noteikumi?!), paredz nāvi ar noplaušanu – giljotinēšanu. Zem nāves asmens ir jānokļūst zemse-gas augšējam stāvam, tas ir, visiem lakstaugiem un sīkkrūmiem. Tāds pats lik-tenis gaida pamežu jeb krū-mu stāvu, netiek saudzēta arī paauga.

No 1800 augu sugām atļauts dzīvot dažām, kuras visa gada garumā nepārsniegs šos centimet-rus. Noteikumi paredz, ka dzīvot drīkst tikai sūnas, ķērpji un giljotinētās zāles stumbri un augi – sulainis-kie lidēji pa zemi. Ideāls, protams, ir visu septiņuugu staipekns, tas pat lumpen-birokrāta priekšā padēvībā izstieppjas, lai gan var sasniegt pat 10 m garu-mā – kā čūska ložņā, tāpat kā Latvijas pārvaldes ad-ministrācija Eiropas Fede-rācijas virspārvaldē. Tāpēc tas ir aizsargājams augs! Vālišu staipekni gan no vālitēm būs jāšķirās.

Turpinājums 8. lpp.

Lex naturalis un Skinhedisms

Turpinājums no 7. lpp.

Nesen kā Eiropas Federācijas gada augšs bija ložņājošais puķuzirnis – vienkārši ideāls. Mani, piemēram, Ikšķiles novada Reģionālā pašvaldības policija un Administratīvā komisija sodīja par to, ka man, uz apbūvi netransformētā MEŽĀ, zāle ir garāka par 20 cm un meža laucēs aug meža zemenes, brūklenes, avenes, kazenes, irbenes, mežrozītes, korintes un lazdas. Visi šie augi katru gadu dod augļus, ogas, riekstus. Un visu skatus priecēja vienmēr krāšņās dedestīņas, zeltslotiņas un segliņi, bet pašā vasaras sākumā virsū plūda ziedošo ievu reibonis. Mūsu zemē auga tāda kārklu pasuga, kuram jau uz Meteņiem miza paliek sarkanīga, tie uz sniega fona ir kā mirdzoši sarkani stari. Meža laucītēs mums aug ugunspuķes, dedestīņas (*lathyrus pratensis*), vīgrīzes, asinszāles un vēl daudzi citi ārstniecības augi, kurus katru gadu ievācām. Par visu šo augu savlaicīgu neiznīcināšanu Ikšķiles novadā saimniekojošā Reģionālā pašvaldības policija un novada Administratīvā komisija mani sodīja un lika tos iznīcināt.

Es cenšos visus kļajumus apmežot un katru gadu iestādu simtiem – etiķokus, kļavas, ozolus, pilādžus, kastāņus. No meža ņemu stādus un pārstādu priedes, bērzus, egles, pat apses, lai tik aug, jo Latvijas ģeogrāfiskā Dieva dotā ainava taču ir Mežs. Es pat stādu simtiem tādu krūmu kā Eiropas segliņš, neskatoties uz tā nosaukuma pirmo vārdu. Tas ir papildus vēl tam, ka mums, mūsu zemē, ir augļu koku un ogulāju dārzi ar retu kolekciju visas Latvijas mērogā. Tos var redzēt pat no Kosmosa, skatoties “Google Earth”.

Domājat, ka soģiem ir kāda metodika, kā no-

teikt zāles garumu, proti – vai viens stiebrs uz vienu kvadrātmetru drīkst būt garāks par 20 cm, vai uz 1 hektāru viens stiebrs tomēr nav noziegums? Tieši tāpat kā ceļu policisti riepu protektoru mērīšanai (tāda ir viņu sūtība) ir apgādāti ar sertificētiem mērinstrumentiem, tā pašvaldību policisti ir jāapgādā ar sertificētiem zāles garuma mērītājiem, ja jau tāda ir viņu misija Latvijā. Uzstādījums – to prasa no teikumi, kurus pieņēmuši deputāti, kurus, klusu ciešot, pieļauj, tāpat piesedz Saeima un Satversmes tiesa. Ogas, rieksti, sēnes!? To visu varēsiet tirgū nopirkt, gan jau no Polijas atvedīs. Viss ir jāiznīcina!

Ne jau tikai manā zemē, kur mūsu ģimene dzīvo jau simtiem gadu, visā Latvijā notiek dabas iznīcināšanas marasms un NOZIEGUMS! Noskalpētā jeb skinhedu zemes virsma, protams, ir ideāls variants lumpen-birokrātiem. Man kāds pašvaldības policists norādīja, ka, lūk, tur tas zemes gabals ir sakopts, jo tas bija tikko pēc celmu izraušanas nolīdzināts ar buldozeru. Diemžēl tipisks pašvaldību policistu domāšanas paraugs, viņam, starp citu, arī pašam frizūra bija uz “nulliti”. Skinhedisma domāšanas paraugs. Buldozers – sapņu mašīna!

Skinhedisms nav tikai pašvaldības policistu slimība, visa lumpen-birokrātija, ja slimo ar sociālo slimību Skinhedismu jeb Plaušanas marasmu. Jāteic, ka Skinhedisms kādreiz bija praktiska lieta, jo galvas skuva bērnu namos, ciетumos un armijā. Tas bija praktiski un higiēniski, jo tas bija galvenais ierocis kā cīnītājs ar utīm, tagad tas kļuvis par modes lietu.

Turpmāk vēl...

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-sistēmanalitīķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
patieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
Nr.3(353)
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

JAUNĀS VALSTS VARAS NESEĒJI

Vara valstī ir narkotika un resurss godkārigajiem un mantkārigajiem. Tīcis (ievēlēts) pie varas, tāds cilvēks zobiem un nagiem pie tās turēsies. Tā kā vara ir arī resurss tās paturēšanai, tajā iemiesota tās uzurpācijas iespēja – kliķu huntū izveidošanās, kuras pašas sevi ievēl, ja vispār riko vēlēšanas. Piemēram, demokrātijā varnešiem vienmēr ir visas iespējas vēlēšanu izrādi sarīkot tādu, lai pie varas esošie, pie varas arī paliktu, jo vēlē demoss (pūlis). Bet pūlis jau tāpēc arī ir pūlis, ka ir pilnīgi neorganizēta ļaužu masa, ko varneši var visādi mulķot.

Citādi ir etnokrātijā, kurā varu vēlē tauta. Tai jau ir jābūt sabiedriski organizētai, lai to vispār varētu uzskatīt par tautu. Ar tādu organizāciju, piemēram, Tautas Fronti, tauta skatīsies varnešiem uz nagiem un nepieļaus kādai kliķei vai huntai uzurpēt varu valstī. Dabiski, kliķes vai huntas visupirmās intereses un uzdevums būs likvidēt tādu Tautas Fronti, un tad ceļš uz mafiozu valsti ir vaļā.

“Revolucionārais notikums”, kuru šodien viltīgi uzdod par bijušās latviešu tautas valsts – Latvijas Republikas – atjaunošanu, sākās ar LPSR Kompartijas sekretāru “palikšanu savās vietās”, t.i., LPSR Augstākās Padomes krēslā. Vai to var uzskatīt par pasaulē vēl nebijušu, jaunu etnosa valstiskuma izcīnīšanu vai atjaunošanu veidu? Kāds sakars tam ar latviešu etnosa atbrīvošanos no *homo soveticus* jūga un attīstību? Tas ļoti atgādina pasaulē jau pazīstamos “melno pulkvežu huntū” valsts apvērsumus. Šo varētu godāt par “gaišo pulkvežu huntas” apvērsumu. Visādā ziņā nekāda sakara ar latviešu vai kāda cita etnosa cīņu par sava stāvokļa (statusa) uzlabošanu tam nav. Drīzāk – ar kādas politiskā bankrotējušas varas kliķes ideoloģiskā kažoka apmešanu.

Ar šo “revolucionāro notikumu” – faktiski kontrapvērsuma brīdi – LPSR pie varas bijusi kompartijas elite ar A.Gorbunovu priekšgalā, apmetusi ideoloģisko kažoku, pie valsts varas arī palika. Tādiem zemākā līmeņa izpildītājiem izrādījās vienalga, kam kalpot: Maskavas vai Briseles politbirojam. Arī neoliberalisma teorija, kas valsts lomu samazina tikai līdz varnešu algas sev noteikšanai un saņemšanai, izrādījās šiem *tovarišķiem* isti piemērota. Nav jāmekās ar savam ganāmpulkam piemērotas jaunas valsts veidošanu no nulles vai kādas izbijušas atjaunošanu, var nokopēt pirmo pa rokai pagadijušos vai vispār sagramstīt citu atkritumus. Un tālāk sēdēt kalna galā un vērot, kā ganāmpulks lejā mokās.

Latviešvalodīgie reformkomunisti – kosmopolīti, kas šodien uz visstingrāko aizmirsuši vārdus “latvieši” un “latviešu tauta” un tos pār lūpām izdabūt nespēj, – jau nu nacionālu latviešu valsti neveidoja, neveido un nekad neveidos. Vēl mazāk viņi ir gata viņi veidot starptautiski neatkarīgu valsti. Ja arī griebtu, viņi nav uz ko tādu radošu ģenētiski spējīgi, jo selekcionēti kā vagari – svešas varas savā tautā izpildītāji. Tie šo PSRS atļūzu vadīs tāpat kā PSRS laikos, un savu PSRS specskolās iegūto māku un pieredzi vadīt masas izmantos, lai tagad kalpotu Briselei un ar valsts roku latviešus ievadītu pašģenocidā – spiestu atteikties no visa nacionālā. Tāpat kā LPSR laikos kļāgās par latviešu valodas saglabāšanu, nekaunēsies izmantot Dziesmu un deju svētku izrādes, lai naivajiem latviešiem aizmiglotu acis uz reāli notiekošo. Tāpēc **ši valsts ir NEATKARĪGA tikai no latviešu tautas!**

Tie latviešvalodīgie deģenerāti, kas šodien vada valsti, jau sen vairs nav latvieši. Latviešu etnosa vēsturi šodien raksta katrs pasaules vazaņķis, kam nav slinkums, tikai ne paši latvieši. Demokrātijas tēlošanai Gorbunova huntā šodien atkārtō jau pirms Ulmanlaikiem nesekmīgi izmēģināto Satversmi un pūļa demokrātiju! Demokrātiju tēlo šķietama politiska cīņa starp pamatiedzīvotājiem – latviešiem – un krievvalodīgajām okupācijas varas paliekām.

Nenotika dekolonizācija un deboļševizācija – savējo nodevēju-grēcinieku izgaismošana, grēku nožēlošana, sodīšana vai apžēlošana ar piedošanu. Cirka pēc vienīgo principiālo komunistu, kurš atteicās apmest savu kažoku, iesēdināja. Lai tautas priekšā attaisnotu savu nodevību, Gorbunova huntai uzticīgie vēsturnieki izplatīja mītu par Ulmaņa un Muntera it kā valsts nodevību, kaut vēsturisku faktu tam nav nekādu.

40 GADI TUKSNEŠĪ...

Ar saviem ideoloģiski un organizatoriski pārbaudītajiem biedriem Gorbunova hunta paturēja noteikšanu visās “atjaunotās” LR sfērās. Latvijas Universitāte (LU), kā bija kompartijas augstāko vadošo un ideoloģisko kadru kalve, tāda arī palika kažoku apmetušajiem. Nekādas ideoloģisko kadru izmaiņas jeb tīrīšanas LU pasniedzēju vidū nav notikušas – toties kadri ir pastiprināti ar dažiem Rietumu kosmopolītiem, un pāris savējie “ideoloģiskie” iefiltrēti valsts pārvaldes aparātā. Savus kadrus kompartija saglabāja arī masu informācijas līdzekļos un izdevniecībās. Pat valsts drošības un spēka struktūru vadībā palika kompartijas pārbaudīti kadri.

Toties saimnieciskajā sfērā notika būtiskas izmaiņas: bija MŪSU VISU, tapa

Tie latviešvalodīgie deģenerāti, kas šodien vada valsti, jau sen vairs nav latvieši. Latviešu etnosa vēsturi šodien raksta katrs pasaules vazaņķis, kam nav slinkums, tikai ne paši latvieši.

– tikai MŪSU. Valsts vērtīgākie īpašumi tika sadalīti starp Gorbunova huntas kadriem atbilstoši viņu bijušajiem nopelniem. LR AP nelikumīgi, pēc sava prāta, aizsāka Latvijas iedzīvotāju sabiedriskās, valsts un tautsaimnieciskās iekārtas maiņu, pa katru cenu, pa pēdējo spraugu cenšoties to iedzīt kapitālisma zārkā, kad tam jau vāks virsū un tiek dzītas pēdējās naglas. Tālāk hunta lielā steigā steidzās prihvatizēt visus vērtīgākos valsts (tautas) īpašumus, savu alkatību maskējot ar it kā īpašuma tiesību atjaunošanu savu laik komunistu aplaupītajai tautai. Faktiski tiek turpināta PSRS aizsāktā latviešu tautas saimnieciskā pamata mērķtiecīga iznīcināšana, vienlaikus radot Latvijā ārvalstu baņķieru paradīzi.

“Neatkarībā” iegājusi bez parādiem, šī viltus LR jau ir paspējusi visus vērtīgākos valsts uzņēmumus, tāpat lauku zemes un mežus izūttrupēt ārzemniekiem, turklāt arī parādi aug. Kopējais Latvijas iedzīvotāju un valsts parāds ārvalstīm jau sniedzas desmitos miljardos latu. Un, ja pēkšņi kas slikts notiks ar pasaules valūtām, piemēram, ASV dolārs pārvērtīsies istajā tualetes papīrītī, latviešiem, zemkopju

etnosam, uz savas ražīgās zemes būs jānomirst badā – ar importu mūsu zemīte ir novesta stāvoklī, ka savus iemītņiekus pabarot nespēj.

Ja Kārļa Ulmaņa Latvijā visa tautsaimniecības attīstība balstījās uz pašu spēkiem, tad Anatolija Gorbunova Latvijā – uz agrāk uzkrātā izūttrupēšanu kaut kādu mistisku ārvalstu investīciju iegūšanai. Uz ko tad hunta orientē iedzīvotāju materiālo dzīvi, ja lauksaimniecība ir sačakarēta? Izrādās, uz svešu preču tranzītu un Latvijas mežu bagātībām.

LPSR atstāja pilnu Latviju ar metāllūžņiem un neskartus bagātīgus mežus. Metāllūžņus jau kopā ar pilnībā darbam derīgiem darba galdiem esam par lēto eksportējuši, un tagad savām vajadzībām metāllūžņus importējam jau par dārgo. No mežiem arī palikuši tikai celmi.

Huntai nevajag obligā-

tā militārā dienesta, savu tautas armiju. Liels organizētās spēks tai šķiet bīstams. Valsts gan algo nelielu savu iedzīvotāju leģionāru bariņu, kura asinis tiek iznomātas pasaules valdošajām lielvarām. Šai valstij nevajag arī istu savu naudu, jo tās vara nekad nav sev stādījusi uzdevumu: iedzīvotāju labklājības aizsardzībai ar valstiski neatkarīgu tautsaimniecisku darbību.

Svētie raksti paredz, ka “šie paši” 40 gadus mūs vadās pa pašu radītu tukšnesi, kamēr izniks paši un mūsu trauka sastāvējušais un sasmirdušais saturs nebūs nomainījies ar svaiģāku. Nupat “šie paši” atzīmēja LTF 25 gadu jubileju un izskatījās vēl visai mundri, kaut pagājuši jau vairāk par pusi no tiem 40 gadiem. Arī pagaidām vēl nav manāmi kādi iedīgļi, ne tam, kas varētu nākt “šo pašu” vietā, ne tam svaigajam mūsu traukā. Tāpēc būsim pateicīgi, ka “šie paši” vēl spēj mūsu traukā ko saglabāt līdzīnējā līmenī un kvalitātē. Pacietīgi gaidīsim, līdz radīsies “tie citi”, kas spēs radīt ko vairāk un labāk, jo bez tā mūsu atdzimšana un attīstība nav iespējama. Bet, no kā tad “tie citi” var rasties?

Turpmāk vēl...

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2